

(71)

กำเนิดภาพยนตร์

“วีรบุรุษสำราญ” เป็นผลงานของมังกรโบราณผู้ล่วงลับ “ไก่อเล้ง”

“วีรบุรุษสำราญ” เล่าถึงผู้คนที่คน ซึ่งอยู่ในเคหาไร่รวมรวบ ที่แท้จริง แล้วกลับยากจนขึ้นแค่นิ่ง หากแต่เคหาที่แสนยากจนนี้ กลับบอบอวลด้วยไมตรีและน้ำมิตรมากมายยิ่งกว่า

บุคคลทั้งสี่คนล้วนแต่มีความลับและความหลัง หากแต่สายสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นเหนือยิ่งกว่าถ้อยร้อยวาจาใด กลับพันผูกพวกมันด้วยอย่างที่ไม่ต้องสนใจเรื่องราวแต่หนหลังอันใด

การพบกันของพวกมันทั้งสี่ จึงก่อเกิดเป็นเรื่องราวของ “ผู้ใดว่าวีรบุรุษล้วนเจ็บเหงา วีรบุรุษของพวกเราล้วนสำราญ”

ผลงานเรื่องนี้นับว่าเป็นนวนิยายกำลังภายในแนวทดลองของไก่อเล้ง ที่ฉีกออกไปจากนวนิยายกำลังภายในรูปแบบเดิม หลีกหนีจากบทบู๊เข้าสู่อีกเส้นทางสายหนึ่ง

ซึ่งนับว่าไก่อเล้งทดลองได้ประสบความสำเร็จอย่างงดงามยิ่ง

“วีรบุรุษสำราญ” นับเป็นอีกหนึ่งอมตะนวนิยายของมังกรโบราณผู้ล่วงลับที่ยากจะหาใครเสมอเหมือน

หมายเหตุผู้ประพันธ์

วีรบุรุษสำราญ นับเป็นการทดลองเปลี่ยนแนวครั้งใหม่ ทั้งนี้เพราะเรื่องจิ้งก่าลังภายในถึงวาระแห่งการเปลี่ยนแปลงแล้ว

ในสายตาของผู้คนจำนวนมาก เรื่องจิ้งก่าลังภายในมิเพียงไม่ใช่วรรณกรรมถึงกับไม่อาจนับเป็นนวนิยาย เจกเช่นกับไส้เดือนแม่เคลื่อนไหวได้ แต่น้อยคนนักที่เห็นมันเป็นสัตว์เลื้อยคลาน

ข้อคิดเห็นเยี่ยงนี้ แม้สืบเนื่องจากผู้คนบางคนมีอคติส่วนตัว แต่พวกเราเหล่าผู้เขียนเอง ก็มีอาจผลักไสพินจากความรับผิดชอบได้

เรื่องจิ้งก่าลังภายในบางครั้งเขียนจนประโคนเกินเลยไป ละเลงไซกเลียดไปแทบลืมเลือนว่านวนิยายทุกเรื่องไม่อาจปราศจากซึ่ง “ความเป็นมนุษย์”

มนุษย์ปฤชณมิเพียงมีอารมณ์ความรู้สึกที่พลุ่งพล่านดาดเดือดเคียดแค้นอาฆาต เจ็บขำรันทด หวาดหวั่นพรันพรึง ยังมีความรักและน้ำมิตร ความเสียสละและคุณธรรม อารมณ์ขันและความเห็นอกเห็นใจ พวกเราเหล่าผู้เขียนเ็นเน้นย้ำแต่ด้านที่อัปลักษณ์ชั่วร้าย?

ยังมีเรื่องเงินกำลังภายในยุคของพวกเรา呢 หากเริ่มนับตั้งแต่เรื่อง กังไ้วคี่เฮียบตั้งของแพ้กังปุกเซียวเซ็ง เมื่อถึงยุคที่เคี้ยงจั้งบั้งของเฮ้ง ไตวไโล้วก็เปลี่ยนแนวคราวหนึ่ง ในยุคสมัยมังกรหยกของกิมย้งแห่งฮ่องกง ได้เปลี่ยนแนวอีกครั้งหนึ่ง จนบัดนี้ผ่านมาเป็นเวลาสิบกว่าปีแล้ว

สิบกว่าปีมานี้ เรื่องเงินกำลังภายในที่จัดพิมพ์จำหน่าย มิทราบมีจำนวนที่ร้อยก็พันเล่ม โคร่งเรื่องบางประการแทบยึดถือเป็นแบบฉบับ นักอ่านที่เจนจัดขอเพียงอ่านตอนแรกเริ่ม ก็เดาเนื้อเรื่องตอนอวสานได้

หากคิดยกระดับของเรื่องเงินกำลังภายในให้สูงขึ้นสมควรเปลี่ยนแนว หากคิดปลูกเร้าความสนใจของนักอ่านก็ต้องเปลี่ยนแนว

อย่างนั้นควรเปลี่ยนแปลงอย่างไร?

บางคนบอกว่าสมควรเปลี่ยนจากบู๊ (การต่อสู้) เป็นเฮียบ (คุณธรรม) กล่าวคือเขียนถึงสิ่งที่เป็นแสงสว่างเพิ่มขึ้น ลดด้านที่ดำมืดลง เขียนถึง มโนธรรมผู้คนเพิ่มขึ้น บรรยายฉากโลहितให้น้อยลง

และบางคนบอกว่าหากเปลี่ยนแนวเยี่ยงนั้น เรื่องเงินกำลังภายใน เท่ากับแปรสภาพไป มิใช่เรื่องเงินกำลังภายในขนานแท้ นักอ่านบางท่าน อาจไม่ยอมรับ

ข้อวิจารณ์ทั้งสองประการอาจล้วนไม่ผิด ดังนั้นพวกเราเหล่าผู้เขียน ได้แต่ทดลอง ทดลองโดยมิหยุดยั้ง

พวกเราแม้มักล้ามุ่งหวังให้ผู้อื่นยึดถือเรื่องเงินกำลังภายในเป็น วรรณกรรม อย่างน้อยก็ขอให้ได้รับการยึดถือเป็นนวนิยาย มีศักดิ์ฐานะ เท่าเทียมกับนวนิยายประเภทอื่น สามารถปลูกเร้าจิตใจผู้คน สามารถสร้าง ความรู้สึกร่วมของผู้คนขึ้น

เมื่อถัดจากบึงป้อเจ็กแห่งนักสู้ผู้พิชิต ซิมลั้งแห่งราชายุทธจักร ซอลิ้วเฮียงขุนโจรกระจายหอม ลี้ซิมฮั่วมีตบิโนไม่พลาดเป้า จวบจนถึง เซียวจ๊อบัดนี้ ท่านจะได้พบกับก๊วยไตไโล้วและเฮ้งต้งแห่งวีรบุรุษสำราญ

ผู้ใดว่าวีรบุรุษล้วนเจียบเหงา วีรบุรุษของพวกเราล้วนสำราญ

ก๊วยไตไโล้วและเฮ้งต้งแม้นยากจน แต่ยังสำราญมัธยัม ทั้งนี้เพราะพวก

เขารู้ซึ่งถึงคุณค่าความหมายของชีวิต วีรกรรมของพวกเขาจึงบรรเจิด
ชนิดนั้น เปล่งประกายรัศมีอันเรืองรอง

หากแม้วีรบุรุษสำราญมีความสุขสนุกสนานเพียงส่วนเสี้ยว การ
ทดลองของข้าพเจ้าครั้งนี้นับว่าไม่ประสบความสำเร็จแล้ว

โก้วเล้ง

กำเนิดผู้แปล

วีรบุรุษสำราญเป็นอีกหนึ่งอมตะนวนิยายของโก้วเล้ง มังกรโบราณ แห่งบรรณพิภพ ซึ่งขาดตลาดไปนาน สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์บุ๊คจึง จัดพิมพ์ขึ้นมาใหม่ ตามคำเรียกร้องของผู้อ่าน และอยู่ในชุดวรรณกรรม กำลังภายในโก้วเล้ง

โก้วเล้งจัดเป็นหนึ่งในนักเขียนชาวตะวันออกที่ศึกษาวรรณกรรม ตะวันตกอย่างกว้างขวาง และรู้จักดัดแปลงผลงานของนักเขียนระดับโลก มาเป็นนวนิยายกำลังภายในอย่างแนบเนียน ด้วยคุณสมบัติพิเศษข้อนี้ ทำให้โก้วเล้งถูกขนานนามเป็นอัจฉริยะปีศาจของโลกยุทธจักรนวนิยาย

เรื่องวีรบุรุษสำราญนี้ก็เช่นกัน โก้วเล้งได้รับแรงบันดาลใจจากเรื่อง **TORTILLA FLAT*** ของนักเขียนอเมริกันนามกระเดื่อง จอห์น สไตน์เบ็ก ซึ่งเมื่อผ่านการกลั่นกรองจากโก้วเล้ง ก็ปราศจากกลิ่นอายของนมเนย หากแต่กลายเป็นตำนานเรื่องราวของชาวยุทธจักรอย่างกลมกลืน

---

* ประมูล อุณหูรูป แปลเป็นภาษาไทยใช้ชื่อเรื่องว่าโลกียชน

เรื่องนี้ก็แล้วแต่บรรจงสร้างตัวละครหลายตัวประกอบด้วย ก๊วยไต๋โล่ว
ที่โอ้อ่าผ่าเผย ไม่นำพาต่อทุกเรื่องราว เอ็งตั้งที่เคลื่อนไหวในความไม่
เคลื่อนไหว อีฉิกที่ผ่านการตายมาเจ็ดครั้ง ลี้มไ้ไท่ฟ่งที่ไม่รักสันติเหมือนชื่อ
ทั้งหมดอยู่ร่วมกันในสถานที่ซึ่งเรียกว่าเคหา รุ่มรววย และร่วมสร้างวีรกรรม
อันระบือลือลั่น

วีรบุรุษสำราญเป็นผลงานที่ก๊วยเล้งสะท้อนความหมายของคุณธรรม
น้ำมิตร และกะเทาะถึงแก่นแท้ของมนุษย์ปุถุชนได้ดีที่สุด ซึ่งท่านสามารถ
พิสูจน์ในหน้าต่อไป

น.นพรัตน์

23

นางพญาอสรพิษ

ก๊วยใต้โล้ว อี้ฉิก และพวกล้วนเบิกตากจนกลมกว้างรับฟังอย่างจดจ่อ
มิได้เอ่ยปากสอดคำ

ผู้ที่สอดคำเป็นคนแรก ย่อมเป็นก๊วยใต้โล้ว

ซึ่งความจริงก๊วยใต้โล้วอัดอั้นเป็นเวลานาน พอรับฟังถึงตอนนี้ ไม่
อาจจะสะกดกลั้นสืบต่อ ถามว่า “ชายชราท่านนั้นรอคอยท่านทุกวี่วัน?”

เฮ้งตั้งผงกศีรษะกล่าวว่า “ท่านผู้เฒ่ารอคอยอยู่ในดงไม้หลังสุสาน
ข้างเคหา ร่มร่ายทุกวี่วัน”

“ท่านก็รู้ตไปทุกวัน?”

“ไม่ว่าเป็นยามฝนตกพายุกระโชก เราไม่เคยขาดไปแม้สักวันเดียว”

ก๊วยใต้โล้วถามว่า “ไปทั้งสิ้นกี่ครั้ง?”

“รวมทั้งสิ้นสามปีสี่เดือน”

ก๊วยใต้โล้วระบายนมหายใจยาวๆ กล่าวว่า “อย่างนั้นโยมิใช่รำเรียน
พันกว่าวัน?”

“มิผิด”

“ท่านบอกว่าหากจำเรียนเชิงซ้ำไป จะถูกทุบตีไม่เบา?”

เฮ้งตั้งผงกศีรษะกล่าวว่า “ในปีแรกเราแทบถูกทุบตีตลอดเวลา”

“เมื่อถูกทุบตีทุกวี่วัน ไฉนยังรู้ตไป?”

“เนื่องเพราะตอนนั้นเรารู้สึกว่าเรื่องนี้ไม่เพียงลึกลับพิสดาร มิหนำซ้ำ ทั้งแปลกใหม่ทั้งเร้าใจ”

ก๊วยไต่โล้วขบคิดแล้วกล่าว “หากเปลี่ยนเป็นข้าพเจ้า ข้าพเจ้า คงรู้ตไปเช่นกัน”

ลี้มให้ฟังอดถามมิได้ว่า “ท่านไม่เคยได้ถามชื่อฉายาชายชราท่าน นั้น”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “เราบเร้าได้ถามหลายร้อยครั้ง ล้วนมิได้รับ คำตอบ”

“ท่านทราบหรือไม่ ท่านผู้เฒ่ามาจากสถานที่ใด?”

เฮ้งตั้งส่ายหน้ากล่าวว่า “ทุกครั้งที่เราบรรลุลึถึงที่นั้น ท่านผู้เฒ่าก็รอ คอยอยู่ก่อน”

“ท่านไปไม่ล่องหน้าไป?”

“มิว่าเราไปเข้าปานใด ท่านผู้เฒ่าล้วนบรรลุลึถึงก่อน”

ก๊วยไต่โล้วเลิกคิ้วกล่าวว่า “ท่านไปไม่สะกดติดตามมัน ดูว่ามันกลับ ไปที่ใด?”

เฮ้งตั้งผินยิ้มกล่าวว่า “เรายอมเคยทดสอบมา”

“สุดท้ายเล่า?”

“ทุกครั้งล้วนถูกทุบตี ได้แต่กลับบ้านเพียงลำพัง”

ก๊วยไต่โล้วขมวดคิ้วพึมพำว่า “มันรอคอยท่านอยู่ที่นั้น คุณคามท่าน ผึกปรือผีมือทุกวี่วัน แต่ไม่ยอมให้ท่านล่องรู้ว่ามันเป็นใคร?”

เฮ้งตั้งกล่าวเสริมขึ้น “ยังมีเรื่องประหลาดพิสดารกว่านี้คือ ท่าน ผู้เฒ่ามิเคยได้ถามว่าเราเป็นใคร?”

“เรื่องประหลาดเยี่ยงนี้บ่อยครั้งจะพบพานจริง ๆ ดูท่ามีแต่ตัว ประหลาดเยี่ยงท่าน จึงเผชิญพบเรื่องประหลาดเช่นนี้”

อฉิกพลันถามว่า “ตอนที่ท่านตระเตรียมสลัดหลุดจากพวกมัน แม้แต่นางพญาแดงก็มีทราบ?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “เราไม่เคยบ่งบอกเรื่องนี้ต่อผู้ใดมาก่อน”

“แต่นางพญาแดง...มิใช่ดีต่อท่านหรือ?”

เฮ้งตั้งหน้าแปรเปลี่ยนจนบั้นยาก เจียบงันชั่วขณะ จึงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “นางเคยดีต่อผู้คนจำนวนมาก”

อฉิกพบว่าตนเองพลาดผิดไป หันเหหัวเรื่องราวว่า “ภายหลังท่านผละจากมาได้อย่างไร?”

“มีอยู่คราหนึ่ง พวกมันตระเตรียมขโมยคัมภีร์วิชาฝีมือของวัดเสียวลิ้มยี่ให้เราชุดไปสืบเสาะดูลาดเลา เราจึงฉกฉวยโอกาสถอนตัวจากมา”

อฉิกระบายลมหายใจกล่าวว่า “คนเหล่านี้ก็ลักกล้าและเล็มคัมภีร์เสียวลิ้มยี่ นับว่าชั่วฉกฉวยไม่น้อย”

ก๊วยไตโล้วกล่าวถามว่า “ท่านพอจากมา พวกมันมิได้สืบเสาะพบท่านหรือ?”

“พวกมันไม่”

พลันผุดลุกขึ้น สาวเท้าถึงริมหน้าต่าง

ยื่นเชื้องซึมเซาครู่ใหญ่จึงเอ่ยสืบต่ออย่างแหม่มซ่า “เราเมื่อกลับมาก็น้อยครั้งจะออกไปอีก”

ที่แท้บิดามารดาของเฮ้งตั้งเป็นเจ้าของเคหาารุ่มรวาย เมื่อตกทอดถึงเฮ้งตั้ง มิเพียงปราศจากผู้รับใช้ กระทั่งนามเคหาายังต้องแปรเปลี่ยนเป็นยากจน

ก๊วยไตโล้วกล่าวว่า “ท่านคงแปรเปลี่ยนเป็นไม่คิดเคลื่อนไหวกระมัง?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “เราแปรเปลี่ยนไปจริง แปรเปลี่ยนไปมากนัก”

ลุ้มเสียงกลับกลายเป็นแหบเครือ เอ่ยสืบต่ออย่างหดหู่ “เนื่องเพราะเราพอกลับมาถึง จึงทราบว่ามีที่สองที่เราออกจากบ้าน มารดาเราก็ค...”

พลันรวบกำหมัดแนบแน่น เรือนร่างสั่นระริก มีอาจเอ่ยสืบต่อ

คราครั้งนี้ก๊วยไตโล้วมิได้โต้ถามอีก ทั้งไม่อาจตัดใจสอบถาม และ

ไม่จำเป็นต้องไต่ถาม

ทั้งหมดล่วงรู้ชะตากรรมของเฮ้งต้ง และเข้าใจความรู้สึกของฝ่ายตรงข้ามเป็นอย่างดี

รอจนเฮ้งต้งกลับมา คิดทดแทนพระคุณของบิดามารดา แสดงออกซึ่งความกตัญญูของผู้เป็นบุตร ก็สายเกินการณ์แล้ว

มารดาของเฮ้งต้งเสียชีวิตในปีที่สองที่เฮ้งต้งหลบหนีจากบ้าน ส่วนผู้เป็นบิดาคงตรอมใจตายในปีต่อมา

เหตุไฉนผู้คนมักรอจนทุกสรรพสิ่งสายเกินการณ์ จึงรู้ซึ่งถึงความรัก ความผูกพันที่บิดามารดามีต่อตน?

ล้มไม้ไผ่เพ่งกัมศีระชะตำ ดวงตาคาลัยเอ๋อคลอด้วยหยาดน้ำ

ก๊วยไต่ไถ่ไถ่ก็บังเกิดความรันทนต์หุดหู่จู่โจมจับจิตจนบัดนี้ตนเพิ่งทราบ ว่าเฮ้งต้งไฉนยากจนเพียงนี้ เกียรติยศอันประหลาดพิกลถึงเพียงนี้ ที่แท้จิตใจเฮ้งต้งเปี่ยมความคับแค้นรันทนต์และสำนึกเสียใจ

เฮ้งต้งกำลังลงโทษตัวเอง

หากแม้เฮ้งต้งกำลังหลบเลี่ยง ผู้ที่ตนหลบเลี่ยงหาใช่นางพญาแดงหรือยันต์คร่าวิญญาณ มิใช่ผู้คนทั้งสิ้น

เฮ้งต้งกำลังหลบเลี่ยงตนเอง

หวนนึกถึงคราแรกพบเฮ้งต้ง ฝ่ายตรงข้ามนอนทอดกายบนเตียงกลิ้งอยู่ในความมืด ปลอ่ยให้มุสิกวิ่งเฟ่นฟานตามร่างกาย ก๊วยไต่ไถ่ต้องทอดถอนใจยาวออกมา

คนผู้หนึ่ง หากมิใช่สูญเสียความกระตือรือร้นทั้งหมด ต่อให้สามารถกล้ำกลืนความหิวโหย ก็ไม่ยินยอมสะกดกลั้นมุสิก

คำคืนนั้น หากมิใช่ก๊วยไต่ไถ่บุกรุกเข้ามาโดยบังเอิญ คบหาเป็นสหายกับเฮ้งต้ง เฮ้งต้งจะมีชีวิตรอดถึงบัดนี้หรือไม่?

ปัญหาเหล่านี้ ก๊วยไต่ไถ่ว่กระทั่งครุ่นคิดยังมีกล้าขบคิด

ในที่สุดเฮ้งต้งเหลียวหน้ากลับมากล่าวอย่างเข้มซำ “เรากลับมา

เกือบสามปีแล้ว สามปีมานี้พวกมันยอมสืบเสาะหาเราโดยมิหยุดยั้ง”

ก๊วยไต่โล้วผีนแยมยิ้มกล่าวว่า “พวกมันยอมมาพบเสาะพบท่าน จะมีผู้ใดครุ่นคิดว่าพญาอินทรีเห็นพีกลับหมกกายในสถานที่เยี่ยงนี้ ผ่านวันเวลาเช่นนี้?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “แต่เราทราบแต่แรกว่า พวกมันจะช้าเร็วต้องมีวันหนึ่งสืบเสาะพบเรา”

อึ้งกิกะพริบตากกล่าวว่า “เมื่อสืบเสาะเนิ่นนานปีปານี้ พวกมันไหนยังไม่ยอมเลิกเรา?”

“เนื่องเพราะพวกเรายังมีบัญญัติรายหนึ่งมิได้สะสางกัน”

“เป็นท่านติดค้างบัญญัติพวกมัน หรือพวกมันติดค้างท่าน?”

เฮ้งตั้งเงี้ยวบงหนึ่งนานจึงกล่าว “มีบัญญัติบางประการ สุดที่ผู้คนจะสะสางกระจ่างได้”

อึ้งกิกกล่าวว่า “เพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะทุกผู้คนล้วนมีวิธีสะสางของตน ผิดแผกแตกต่างกันไป”

สีหน้าตบยั้งเคร่งขรึมจริงจัง เอ่ยสืบต่ออย่างเข้มซ้า “ในความเห็นพวกมัน บัญชีรายนี้มีแต่สะสางกันชนิดเดียว”

อึ้งกิกกล่าวว่า “ชนิดใด?”

“ท่านสมควรทราบดีว่าเป็นชนิดใด”

อึ้งกิกเงี้ยวบงัน มันทราบกระจ่างจริง ๆ

มีบัญญัติบางประการ มีแต่ใช้โลหิตชำระล้างจึงสะสางได้!

โลหิตเพียงหยดเดียวยังไม่เพียงพอ ต้องใช้โลหิตจำนวนมากของผู้คนจำนวนมาก

อึ้งกิกจับจ้องมองบาดแผลบนร่างกายก๊วยไต่โล้ว เนิ่นนานให้หลังจึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ดูท่าบัญญัติรายนี้ยิ่งมายิ่งยากสะสาง มิทราบเมื่อใดจึงสามารถสะสางเสร็จสิ้น?”

เฮ้งตั้งทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านวางใจ มิต้องรอนานหรอก เนื่องเพราะ...”

มีทันขาดคำ สุ่มเสียงพลันชะงักขาดหาย
 ทุกคนล้วนปิดปากสนิท แม้แต่ลมหายใจก็ปิดกั้นไว้
 เนื่องเพราะทั้งหมดล้วนได้ยินเสียงฝีเท้าดังมา

เสียงฝีเท้าแผ่วเบา ยิ่ง กำลังเหยียบย่ำผ่านลานตึกที่กองสุขมด้วย
 หิมะอย่างแผ่วเบา

“ผู้มาเป็นใคร?”

“หรือตอนนี้ถึงเวลาสะสางบัญชีกันแล้ว?”

ก๊วยได้โล่ดั้นร่นหมายลุกขึ้น คิดถาโถมออกจากประตู แต่กลับถลัน
 ไว้ ชีมือไปยังริมหน้าต่าง

ความหมายครานี้คือให้ทะยานออกนอกหน้าต่างไป ตระเตรียมด้าน
 รับฝ่ายตรงข้าม อึดิกกลับสายหน้ามิเห็นพ้องด้วย

เสียงฝีเท้าที่ได้ยิน มีเพียงบุคคลเดียว

คนผู้ขึ้นบันไดศิลามาอย่างแช่มช้า สาวทำถึงนอกประตูห้อง

เบื้องนอกพลันบังเกิดเสียงเคาะประตูดังขึ้น

คนผู้นี้กลับกล้าเคาะประตูอย่างเปิดเผย นับเป็นเรื่องที่พวกตนคาด
 คิดไม่ถึงมาก่อน

ในที่สุด เอ็งตั้งถามว่า “เป็นผู้ใด?”

คนที่เบื้องนอกกล่าวเสียงแผ่วเบาว่า “ข้าพเจ้า”

เอ็งตั้งกล่าวว่า “ท่านเป็นใคร?”

คนที่เบื้องนอกพลันส่งเสียงหัวร่อ เสียงหัวร่อเจ็ยแจ้วดูจะขึงเงิน
 แต่ยั้งสันไหวจิตใจผู้คนยิ่งกว่าระฆังเงินอีก

“กระทั่งสุ่มเสียงข้าพเจ้า ท่านยังฟังไม่ออก ช่างเป็นตัวซัดซาไร
 มโนธรรมจริง ๆ”

ผู้มากลับเป็นอистรี!

กระแสเสียงนางหยาดยิ้มเสนาะโสด คล้ายเป็นสตรีอายุเยาว์

ยามเมื่อเห็นสีหน้าเอ็งตั้ง ทุกผู้คนล้วนคาดเดาออกว่าอистรีนี้เป็นใคร

สีหน้าเฮ้งต้งซีตชาวดูจระดาศ

อึ้งต้งบโหลเฮ้งต้งคราหนึ่ง ซี้มือไปยังหน้าประตู จากนั้นซี้มายัง
ด้านหลังเป็นความหมายว่า “ท่านหากมิต้องการพบนาง ก็หลบซ่อนอยู่
ด้านหลัง ข้าพเจ้าจะต้านทานรับมือแทนท่าน”

เฮ้งต้งยอมเข้าใจจิตเจตนาอึ้งต้ง กลับส่ายหน้าปฏิเสธ

สำหรับกับภาวการณ์เช่นนี้ เฮ้งต้งเข้าใจซึ่งกระจ่างกว่าทุกคน

เฮ้งต้งนับว่าล่าถอยถึงก้าวสุดท้ายแล้ว

ซึ่งก็หมายความว่าเฮ้งต้งไม่สามารถล่าถอยอีก มิหนำซ้ำไม่คิดล่า
ถอยอีกแล้ว

นอกประตูบังเกิดสุ้มเสียงดังอีกว่า “ท่านไหนยังไม่มาเปิดประตู?”

ก๊วยไตโหล่วและพวกมิเคยพบพานนางพญาแดงมาก่อน แต่ขอเพียง
ได้ยินสุ้มเสียง ไม่ว่าผู้ใดก็คาดคำนวณออกกว่านางเป็นสตรีนำลุ่มหลงเพียง
ไร

สุ้มเสียงหยาดเยิ้มดังอีกว่า “หรือในห้องหับท่านมีสตรีอื่นอีก มิกล้า
ให้ข้าพเจ้าพบเห็น ท่านสมควรทราบข้าพเจ้าหาได้หึงหวงเยี่ยงท่านไม่”

เฮ้งต้งพลันก้าวยาวๆ ไป แต่แล้วหยุดยั้งชะงักแต่กลางคัน กล่าว
เสียงทุ้มหนัก “ประตูมิได้ลงกลอน”

เพ็งขาดคำ ประตูถูกผลักเปิดออกอย่างแผ่วเบา

คนผู้หนึ่งยืนหยัดอยู่หน้าประตู หันหน้าหาแสงโคมไฟที่สาดลอด
ออกจากห้อง

แสงโคมไฟทั้งมวลคล้ายรวมรั้งอยู่ที่เรือนร่างนางเพียงลำพัง ประกาย
ตาทุกคู่ยอมจ้องจับอยู่ที่เรือนร่างอันอวบอ้วนสล้างของนางเช่นกัน

เรือนร่างนางคล้ายเปล่งประกายด้วย

เป็นประกายสีแดงฉานบาดตา แดงฉานจนผู้คนใจเต้นระทึกหัวไหว

นางพญาแดงยอมสวมใส่อาภรณ์สีแดง แต่ประกายหาใช่เปล่งจาก
อาภรณ์แพรวพรรณของนางไม่

ซึ่งความจริง นอกจากเสื้อผ้าอาภรณ์แล้ว ทุกส่วนสัดในร่างกาย
นางคล้ายเปล่งประกาย

โดยเฉพาะดวงตาของนาง รอยยิ้มยิ้มของนาง

ทุกผู้คนล้วนรู้สึกว่าคุณตาของนางจ้องจับอยู่ที่ตน รู้สึกว่าคุณกำลัง
ยิ้มยิ้มต่อตน

หากแม้รอยยิ้มมีเสน่ห์พอล้มเมืองจริงๆ ก็คือรอยยิ้มยิ้มนี้!

นางพญาแดงอันโอ้อวด กลับมีอายุยืนสิบเศษเท่านั้น

อัฉิพลันขยับเคลื่อนไหวกาย คล้ายจงใจคล้ายไร้เจตนา ขวางร่างบดบัง
สายตากว้างได้โล้วโล้ว

มิว่าอย่างไร หากสามารถขัดขวางไม่ให้สหายของตนได้เห็นรอยยิ้ม
หยาดยิ้มยั่วชวนประเพณี สมควรตัดทอนไว้

ทุกผู้คนสมควรให้สหายของตนหลีกเลี่ยงห่างจากความชั่วร้าย

นางพญาแดงกลอกตาไปมา พลันกล่าวว่า “พวกท่านเหล่าบุรุษเพศ
ไหนล้วนมีลักษณะมารดาฉันเยี่ยงนี้...”

นี่คือวาจาประโยคแรกของคุณตาที่เอื้อนเอ่ยตอนเผชิญหน้ากัน

เอ่ยถึงตอนนั้น นางพลันหยุดยั้งเล็กน้อย คล้ายจงใจให้คำ “มารดาฉัน”
ประทับตราตรึงในห้วงสมองเหล่าบุรุษเพศลึกซึ้งกว่านี้

วาจาสามคำนี้ยามเปล่งจากปากนาง นับว่าแฝงความหมายพิเศษ
พิสดารจริงๆ

พริบตาที่นางหยุดยั้งชะงัก ปรากฏคนผู้หนึ่งอดถามมิได้ “พวกเรา
เหล่าบุรุษมีลักษณะมารดาใช่กัน?”

ลุ่มเสียงดังจากเบื้องหลังอัฉิ

อัฉิสามารถบดบังสายตากว้างได้โล้ว แต่ไม่อาจจุกหูทั้งมิอาจปิดปาก
กว้างได้โล้ว

นางพญาแดงกล่าวว่า “พวกท่านไหนพบพานสตรีสวยงามน่ารัก
ก็คล้ายพบพานปีศาจ กระทั่งลมยังผายไม่ออก?”

นางย่นจมูกน้อยๆ สีหน้าปรากฏรอยยิ้มยิ้มที่อัฉิต้องการให้กว้าง

ได้โล้วชมดูอีกครา เอ่ยสืบต่ออย่างแผ่วเบาว่า “อย่างน้อยในพวกท่าน สมควร
มีคนเชื้อเชิญข้าพเจ้าก่อน”

ซึ่งความจริงวาจาประโยคนี้อันจับคำ นางก็เข้าห้องมาแล้ว

ผู้คนภายในห้องล้วนทราบว่าเป็นใคร รุดมาด้วยจุดประสงค์ใด

การมาของนางครานี้ ทั้งหมดสมควรเตือนตลิ่งคั้งคั่น เขม็ง
ตึงเครียดจึงถูกต้อง

แต่อีฉิกพลันพบว่า สายตาที่ก้าวยได้โล้วและลุ่มไ้เพ่งจับจ้องมอง
นางมิเพียงปราศจากความอาฆาตคั่นและเขม็งตึงเครียด กลับปรากฏ
รอยยิ้มขึ้น

แม้แต่อีฉิกเอง จิตใจเริ่มโยกคลอน บังเกิดความระแวงกลางแคลง
ขึ้นมา

ในความคาดคิดของตนเอง นางพญาแดงไม่บังควรเป็นโฉมสะคราญ
ที่อำมหิตดุจอสรพิษแมงป่อง

นับแต่นางกล่าวคำ “มารตามัน” บรรยาอากาศภายในห้องคล้ายแปร
เปลี่ยนกลับกลายเป็นความรู้สึกที่บุคคลอื่นมีต่อนางล้วนแปรเปลี่ยนไป

จนบัดนี้อีฉิกเพิ่งพบว่าในมือนางยังถือตะกร้าผลไม้ขนาดใหญ่ใบหนึ่ง

นางวางตะกร้าลงบนโต๊ะ สลัดมือเบาๆ ทอดถอนใจกล่าวว่า “เพราะ
เพื่อส่งอาหารให้แก่พวกท่าน อีสตรีนางหนึ่งต้องหิ้วตะกร้าหนักอึ้งพานี้
มาเป็นเวลาครึ่งชั่วยาม เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจนมือแทบหักไป หรือพวก
ท่านปราศจากความสำนึกตื่นตันต่อนางแม้สักน้อยนิด”

เฮ้งตั้งพลันกล่าวเสียงเย็นชา “มีมีผู้ใดให้ท่านส่งอาหารมา ไม่มีผู้
ใดให้ท่านรุดมา”

จนบัดนี้ นางพญาแดงค่อยปราศดาเหลือบแลเฮ้งตั้งแวบหนึ่ง คล้าย
ตัดพ้อคล้ายแยมย้ม ขบริมฝีปากกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถามท่าน คนเหล่านี้
เป็นสหายของท่านหรือไม่?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “ถูกต้อง”

นางพญาแดงทอดถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ท่านสามารถเบี่ยงตาดู

สหายท่านอดอาหารทนหิวโหย ข้าพเจ้ากลับทำไม่ได้”

“พวกมันอดอาหารหรือไม่ ล้วนมีมีส่วนสัมพันธ์กับท่าน”

นางพญาแดงกล่าวว่า “ไหนมีมีความสัมพันธ์ สหายของท่านคือ สหายข้าพเจ้า ผู้เป็นตัวซ้อ (ที่สะใภ้คนโต) ไหนเลยเบิ่งตาตูดองพืดอง ประสบความหิวโหย?”

อึ้งกอดถามมิได้ว่า “ผู้ใดเป็นตัวซ้อ?”

นางพญาแดงแย้มยิ้มกลางกล่าว่า “พวกท่านล้วนเป็นสหายสนิทของ เอ็งเล่าตัว ไฉนกระทั่งเอ็งตัวซ้อ (ภรรยาผู้แซ่เอ็ง) เป็นไครยังมีทราบ” พลง เลิกผ้าที่คลี่คลุมตะกร้าอาหารขึ้น กล่าว่าเสียงอ่อนหวาน “วันนี้ข้าพเจ้าผู้เป็นตัวซ้อขอเป็นเจ้ามือ พวกท่านมิต้องเกรงใจ ให้อึดถือว่าเป็นการรับประทาน เปล่า”

อึ้งกอดแค้นหัวรอกกล่าวว่า “ผู้ที่ชมชอบรับประทานเปล่า ไม่อาจมีชีวิตยืนยาว”

นางพญาแดงคล้ายถูกคนตบหน้าผาดหนึ่ง สีหน้าแปรเปลี่ยนกลับ กลายไป

เนิ่นนานให้หลัง นางจึงหันกายมาประจันหน้ากับเอ็งตั้ง กล่าว่า “พวกท่านเข้าใจว่าในอาหารที่ข้าพเจ้านำมามีพิษเจือปน?”

เอ็งตั้งกล่าวโดยมิขบคิดว่า “ถูกต้อง”

“ท่านคาดคิดว่าข้าพเจ้ารู้ตมครานี้ เพราะเพื่อแพร่พิษปลิดชีวิต พวกท่าน?”

เอ็งตั้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า “มิผิด”

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าไม่เพียงคิดแพร่พิษปลิดชีวิตบุคคลอื่น ยังคิด หมายแพร่พิษสังหารท่าน?”

“ใช่แล้ว”

ขอบตานางพญาแดงแดงระเรื่อ พลันสะบัดหน้าไป หยิบฉวยขาไก่ จากในตะกร้าข้างหนึ่ง กล่าว่าเสียงสั้นครือว่า “เช่นนี้เป็นว่าขาไก่ข้างนี้มีพิษ อยู่ด้วย?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “อาจเป็นไปได้”

นางพญาแดงกล่าวว่า “ประเสริฐ ประเสริฐมาก”

นางกัตกินเนื้อไก่คำหนึ่ง หยิบฉวยสุราออกมามาวดหนึ่งเอ่ยสืบต่อ
“ในสุรามีพิษเจือปนอยู่ด้วยกระมัง?”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา “เป็นไปได้เช่นกัน”

“ประเสริฐมาก”

นางดื่มสุราอีกคำหนึ่ง จากนั้นลิ้มชิมอาหารทุกชนิดในตะกร้า ค่อย
เงยหน้าขึ้นจับจ้องมองเฮ้งตั้ง ถามว่า “ตอนนี้ท่านคิดเห็นอย่างไร?”

เฮ้งตั้งกล่าวโดยมิขบคิด “ยังคงเป็นเฉกเช่นกับเมื่อครู่”

“ท่านยังเข้าใจว่าในอาหารมีพิษ?”

“ถูกต้อง”

หน้าตาของนางพญาแดงแทบไหลรินหลัง แต่พยายามกล้ำกลืนไว้ เน้น
นานจึงผงกศีรษะ กล่าวอย่างสะทกสะท่อน “ข้าพเจ้าเข้าใจจิตเจตนาของท่าน
ท่านแล้ว”

เฮ้งตั้งกล่าวเสียงเนิบนาบ “ท่านสมควรเข้าใจแต่แรก”

“ท่านคาดคิดว่าข้าพเจ้ากลืนกินยาขจัดพิษมาก่อน จึงไม่เกร็งเกรง
ถูกพิษในอาหารแทรกซึม?”

คราครั้งนี้ เฮ้งตั้งกระทั่งตอบยังคร้านจะตอบคำ เพียงแค่นเสียงดัง
เฮอะ

นางพญาแดงกล่าวอย่างหดหู่ว่า “ท่านมักเข้าใจว่าข้าพเจ้าเป็นอิสตรี
ที่จิตใจชั่วร้ายดุจอสรพิษ อ่ามहितดุจแมงป่อง คิดเห็นว่าข้าพเจ้าที่ดีต่อท่าน
เพียงเพราะต้องการใช้ท่านเป็นเครื่องมือ...”

เอ่ยถึงตอนนี้ หน้าตานางต้องไหลรินหลังลงมา

ก๊วยไต่โล่วและลิ้มไต้เฟ่งรับฟังถึงตอนนี้ ถึงกับใจอ่อนลง ปากแม้
ไม่กล่าววาจา จิตใจกลับรู้สึกว้าว้าวเฮ้งตั้งที่ทำเช่นนั้นต่อนางออกจะเกินเลยไป
มิว่าอย่างไร กาลก่อนทั้งสองเคยมีความสัมพันธ์ผูกพันต่อกัน
หากเปลี่ยนเป็นก๊วยไต่โล่ว ตอนนี้อาจรังไร้งนางเข้ามาในอ้อมอก

โอบประโลมใจนาง

แต่สีหน้าแข็งต้งยังคงปราศจากความรู้สึกใดๆ ให้จับเค้า จิตใจคน
ผู้นี้คล้ายหล่อหลอมจากเหล็กไหลก็มีปาน

แลเห็นนางพญาแดงเคลื่อนย้ายอาหารที่หีบฉวยออกมาวางกลับ
ลงในตะกร้าที่ละสิ่ง ขบริมฝีปากกล่าวว่า “ก็ได้ ท่านเมื่อเห็นว่ามีพิษ ข้าพเจ้า
จะนำกลับไป”

แข็งต้งกล่าวเสริมขึ้น “ทางที่ประเสริฐให้รีบนำจากไป”

ร่างอ่อนแอ้นของนางพญาแดงสั่นระริก กล่าวเสียงสั่นสะท้าน “ท่าน
หากเข้าใจว่าข้าพเจ้าปราศจากความจริงใจต่อท่าน นับแต่นี้ข้าพเจ้าจะไม่
มาพบท่านตลอดกาล”

“ท่านความจริงมิสมควรมาอยู่แล้ว”

นางพญาแดงกล่าวว่า “ข้าพเจ้า...เพียงคิดถามท่านประโยคหนึ่ง...”

นางพลันถาโถมถึงเบื้องหน้าแข็งต้ง กล่าวเสียงแหบแห้งว่า “ข้าพเจ้า
ถามท่าน นับแต่ข้าพเจ้ารู้จักท่าน เคยกระทำเรื่องละเอียดต่อท่านหรือไม่?”

แข็งต้งพลันปิดปากสนิท

นางพญาแดงกำหมัดแน่นแนบ พยายามสะกดข่มอารมณ์ แต่ร่าง
ยังคงสั่นระริก กล่าวเสียงแหบโหยว่า “ข้าพเจ้ามิใช่สตรีดีงามจริง เคย
ประทุษร้ายบุรุษเพศมาไม่น้อย แต่สำหรับกับท่าน ข้าพเจ้าไหนเลยเคย
ทำร้ายท่าน...ท่านลองบอกมา”

แข็งต้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตอนนี้พวกเรามิได้ต้องว่ากล่าวกัน”

นางพญาแดงเงยบังนัยน์ตา จึ่งผงกศีรษะช้าๆ กล่าวอย่างหดหู่ว่า
“ก็ได้ ข้าพเจ้าจะจากไป...ท่านวางใจเถอะ ข้าพเจ้าจากไปครานี้ จะไม่กลับ
มาหาท่านตลอดกาล”

นางค่อยๆ หันกายกลับ หีบฉวยตะกร้าอาหาร สาวเท้าออกจาก
ห้องอย่างแผ่เมฆ

ก๊วยไต่โล้วมองตามเงาหลังอันซุบซิดแบบบางโดดเดี่ยวเดียวดาย
ของนางจวบจนนางย่างเหยียบเข้าลานตึกอันมืดมิดสนิทและหนาวเย็น

ลมที่กลางลานตึกกระโหลกแรง ม้วนเอาหิมะที่สะสมอยู่บนยอดไม้
พัดปลิวขึ้น ชั่วพริบตากระโหลกสลายจนหมดสิ้น

นี่โยมิใช่เฉกเช่นกับน้ำใจของคน?

น้ำใจที่สะสมพอกพูนเป็นเวลานานปี บางครั้งก็เฉกเช่นกับหิมะที่
กองสูงม ถูกพัดพาสลายสิ้นในชั่วพริบตา

ก๊วยไต๋โล่วบังเกิดความสลดหดหู่ใจมัจฉิต เพียงมุ่งหวังให้เฮ้งตั้ง
ใจอ่อนลง รังสตรีที่น่าสมเพชเวหนานี้ไว้

แต่จิตใจเฮ้งตั้งกลับแข็งกระด้างดุจเหล็กไหล มองดูนางสาวเท้าจาก
ไป โดยปราศจากความรู้สึกใดๆ

เห็นแน่ชัดว่านางพญาแดงกำลังจะก้าวข้ามธรณีประตูเคหาแล้ว ก๊วย
ไต๋โล่วถึงกับคิดเหนี่ยวรั้งนางไว้แทนเฮ้งตั้ง

ทันใดร่างนางพญาแดงบิดกระตุกคราหนึ่ง คล้ายถูกแสฟาดโบยใส่
อย่างกะทันหัน

จากนั้นร่างของนางล้มฟูปลง

ร่างนางพอล้มฟูกับพื้น แขนขาก็บิดกระตุกเข้าหากัน ใบหน้าขาว
ผุดผาดเกลี้ยงเงลา แปรเปลี่ยนเป็นดำคล้ำ ดวงตาเหลือกขึ้น ในปากปรากฏ
ฟองสีขาวทะลักออกมา

ในฟองขาวยังมีคราบโลหิตเจือปน

อึ้งจี้ร้องโพล่งอย่างแตกตื่น “อาหารที่นางนำมาผีพิษจริง ๆ!”

ก๊วยไต๋โล่วชิงกล่าวว่า “แต่นางยอมมิทราบ ไม่เช่นนั้นไหนเลยถูกพิษ
เอง?”

เฮ้งตั้งกลับยื่นแขนหนึ่งกับที่ราวรูปสลักจากศิลา มิได้ขยับเคลื่อนไหว
คล้ายมองไม่เห็นเหตุการณ์ก็มีปาน

แม้แต่อึ้งจี้ก็ร้อนรุ่มใจขึ้นมา อดกล่าวมิได้ว่า “เฮ้งเล่าตั้ว อย่างน้อย
ท่านสมควรตรวจดูนาง”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “ตรวจดูอันใด?”

“ดูว่านางถูกพิษใดแทรกซึม ยังมีหนทางช่วยเหลือหรือไม่?”

เฮ้งตั้งกล่าวเสียงเย็นซาว่า “มีมีไตน่าดู”

ก๊วยไต่โล้วถึงกับรำร้องว่า “ท่านนับเป็นตัวละครอะไร? ไฉนกระทั่ง มนุษยธรรมเพียงส่วนเสี้ยวก็ไม่มี?”

หากมีเชื้อฉีกกระดูกก๊วยไต่โล้วไว้ ตนเองตื่นรณลุกขึ้นแล้ว

แลเห็นนางพญาแดงบิดกระดูก หอบหายใจไม่หยุดยั้ง ปากยังพรั่า เรียกว่า “เฮ้งตั้ง...เฮ้งตั้ง...”

เฮ้งตั้งอดทอดถอนใจมิได้ กล่าวว่า “เราอยู่ที่นี้”

นางพญาแดงยื่นมือออกอย่างยากเย็น กล่าวว่า “ท่าน...เข้ามา... วิงวอนท่าน...”

เฮ้งตั้งขบขมกล่าว่า “ท่านมีวาจาใดคิดบงบอก เราล้วนไต่ยิน”

“ข้าพเจ้ามีทราบบว่า...อาหารเหล่านี้มีพิษ ข้าพเจ้าไม่ได้รู้ตมาประทุษร้ายท่านจริง ๆ ท่าน...ท่านสมควรเชื่อถือข้าพเจ้า”

เฮ้งตั้งมิทันกล่าววาจา ก๊วยไต่โล้วก็ร้องดั่ง ๆ ว่า “ข้าพเจ้าเชื่อถือท่าน พวกเราล้วนเชื่อถือท่าน”

นางพญาแดงแยมยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า “อสรพิษร้ายแดงและพวก แม้คิดรู้ตมาฆ่าท่าน แต่ข้าพเจ้า...หามิเจตนาเช่นนั้นไม่”

นางขดกายเป็นก้อนกลม เหงือกภาพซุ่มโซกโซมกาย เอ่ยสืบต่อ “ข้าพเจ้าแม้มิใช่สตรีดีงาม แต่เปี่ยมความจริงใจต่อท่าน ขอเพียงท่านเข้าใจจิตเจตนาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแม้ตายก็ยินยอมพร้อมใจ...” กล่าวจบคำ คล้ายใช้เรี่ยวแรงจนหมดสิ้น กระทั่งตื่นรณยังไม่อาจขยับตื่นรณ

ก๊วยไต่โล้วจับจ้องมองนาง ดวงตาเริ่มเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ ขบขมกล่าว่า “เฮ้งเล่าตัว ท่านไต่ยินวาจาของนางหรือไม่?”

เฮ้งตั้งผงกศีรษะรับ

ก๊วยไต่โล้วกล่าวกอีกว่า “ในเมื่อไต่ยิน ไฉนยังยืนหยัดกับที่ไม่เคลื่อนไหว?”

“เราสมควรเคลื่อนไหวอย่างไร?”

“เพราะเพื่อท่าน นางจึงแปรเปลี่ยนกลับกลายเป็นเช่นนี้ หรือท่าน มีอาจครุ่นคิดหาทางช่วยเหลือนาง?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “ท่านจะให้เราช่วยเหลือนางอย่างไร?”

ลิ้มไต้เพ็งพลันกล่าวว่า “ท่านเมื่อสามารถจัดพิฆของอาวุธลับที่ทำร้ายก๊วยไต๋โล้ว สมควรจัดพิฆของนางได้เช่นกัน”

เฮ้งตั้งส่ายหน้ากล่าวว่า “นั่นผิดแผกแตกต่างกัน”

“ผิดแผกกันอย่างไร?”

เฮ้งตั้งพลันนิ่งเงียบงันไม่กล่าววาจา

เฮ้งตั้งแม้พยายามควบคุมอารมณ์ตนเอง แต่ดวงตาดล้ายเอ๋อคลอด้วยหยาดน้ำ มิเพียงเป็นน้ำตาของความคับแค้นรันทด ทั้งยังเปี่ยมความเดือดดาลคั่งแค้น

นิ้วมือเฮ้งตั้งก็สั่นระริก

อึ้งก๊กกล่าวอย่างครุ่นคิดว่า “หากแม้กระทั่งเฮ้งเล่าตัวยังไม่อาจจัดพิฆของนาง ในได้หล้ามีเพียงบุคคลเดียวที่สามารถจัดพิฆแก่นาง”

ก๊วยไต๋โล้วกล่าวถามว่า “ผู้ใด?”

“อสรพิษดำแดง”

“มิผิด พวกเราสมควรทวงถามยาจัดพิฆจากอสรพิษดำแดง”

อึ้งก๊กทอดถอนใจกล่าวว่า “เกรงว่ายากเย็นยิ่ง”

คิดทวงถามยาจัดพิฆจากอสรพิษดำแดง นับว่ายากเย็นเฉกเช่นถลกหนังจากพยัคฆ์มีชีวิต

ก๊วยไต๋โล้วยอมเข้าใจเหตุผลข้อนี้เป็นอย่างดี

เสียงหอบหายใจของนางพญาแดงแผ่วล้าลง แต่ยังพรั่ำเรียกนามเฮ้งตั้งตลอดเวลา “เฮ้งตั้ง เฮ้งตั้ง...”

เสียงพรั่ำเรียกก็ยิ่งมายิ่งแผ่วเบา ก๊วยไต๋โล้วรับฟังจนจิตใจแหลกสลาย ร่ำร้องว่า “พวกท่านทั้งไม่อาจช่วยเหลือนาง ทั้งมิยอมทวงถามยาจัดพิฆจากอสรพิษดำแดง หรือจะเบี่ยงตาตูดนางเสียชีวิตที่เบื้องหน้าพวกท่าน

พวกท่านที่แท้เป็นผู้คนหรือไม่?”

อึ้งกิมทอดถอนใจอีกครากล่าวว่า “ท่านเห็นว่าสมควรทำอย่างไร?”

“ต่อไปเป็นอสรพิษตายแดง ก็มีอาจเบี่ยงตาตูดนางถูกพิษเสียชีวิต พวกท่าน...”

ลี้มให้ฟังหนึ่งเรื่องซิมเซาตลอดเวลา ยามนั้นพลันตัดบทว่า “ถูกต้อง อสรพิษตายแดงก็ไม่ยอมเบี่ยงตาตูดนางเสียชีวิต พวกเราสมควรส่งนางกลับไป”

วิธีการนี้แม้ไม่ดีนัก แต่ก็นับเป็นหนทางเพียงสายเดียว

อึ้งกิมขมวดคิ้วกล่าวว่า “ปัญหาอยู่ที่ว่าจะให้ผู้ใดส่งนางกลับไป?”

ก๊วยใต้โล่วแค้นเสียงดังเฮอะ ปรายตามายังเฮ้งตั้ง

เฮ้งตั้งยอมสมควรส่งนางกลับไป

ขอเพียงเฮ้งตั้งยังมีโนธรรมประจําใจ ก็ไม่บังควรเบี่ยงตาตูดนางเสียชีวิตในที่นี้

มิกาดเฮ้งตั้งยังคงปราศจากปฏิกิริยาใดๆ คล้ายรับฟังไม่เข้าใจ ราวกับเป็นคนโง่งม

เฮ้งตั้งยอมมิใช่คนโง่งม หากแต่สร้างเป็นนงาย

ก๊วยใต้โล่วร้องอีกว่า “ก็ได้ พวกท่านไม่ส่งนางกลับไป ข้าพเจ้าจะส่งนางกลับเอง” พลากรรวบรวมเรี่ยวแรงชั่วชีวิตกระโดดปราดขึ้น

อึ้งกิมรีบโอบอุ้มก๊วยใต้โล่ว คุตรั้งไว้อย่างแนบแน่น

เฮ้งตั้งเหลียวหน้ามองพวกตน ประกายตาหึ่งคับแค้นรันทศ ทั้งสมเพชเวทนา

ไม่ว่าผู้ใดก็มีทราบว่เฮ้งตั้งครุ่นคิดเรื่องอันใด

เนิ่นนานให้หลัง เฮ้งตั้งพลันกระที่บเท้ากล่าวว่า “ตกลง เราจะส่งนางกลับไป” จบคำเหลียวหน้ามา คิดโอบอุ้มนางพญาแดงขึ้น

ลี้มให้ฟังพลันตีตกายปราดตุจเกาทัณฑ์ ฟุ้งชนใส่เฮ้งตั้ง จนเฮ้งตั้งถอยร่นไปเจ็ดแปดเซี่ยะ กระแทกนั่งลงที่มุมกำแพง

ขณะเดียวกัน ลี้มให้ฟังกัมกายลงโอบอุ้มนางพญาแดงขึ้น

เฮ้งตั้งหน้าแปรเปลี่ยนไป ร้องดังๆ ว่า “ท่านคิดทำอะไร?”

ลิ้มไ้เพ่งตัดบทว่า “มีแต่เราจึงสามารถส่งนางกลับ อี้ฉิกต้องดูแล
เซี่ยวก้วย ท่านเป็นศัตรูของพวกมัน ท่านหากเร่งรูปไป พวกมันรับรอง
ไม่ปล่อยปลละละเว้นท่าน”

ปากกล่าวววาจา สาวทำออกพ้นจากประตูตึก

เฮ้งตั้งกระโดดปราดขึ้น ถาโถมตรงไปตวาดว่า “รีบปล่อยนางลง...”

มิทันขาดคำ ลิ้มไ้เพ่งพลันอุทานอย่างแตกตื่นขึ้น

นางพญาแดงที่หลงเหลือลมหายใจร่อแร่รววยริน กลับติดฟุ้งออกจาก
อ้อมอกมันดุจอสรพิษ ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง พลั้วปราดไปสามวา
กลืนหายกับม่านวิกาลอย่างรวดเร็ว

แว่วเสียงหัวร่อสุดโศกจะซังเงินของนางดังมาแต่ไกล “ผู้แซ่เฮ้ง ท่าน
กลับเห็นการตายโดยไม่ช่วยเหลือ ช่างเป็นคนไร้น้ำใจ มิใช่ตัวตึงงามจริงๆ”

เสียงขาดคำ ร่างจากไปไกลโข มีแต่เสียงหัวร่อที่ยังเจื้อยแจ้วเสนาะ
โสตกว่าระซังเงิน กังวานอยู่ในสายลม

สายลมเย็นเยียบ

ระซังเงินกวัฏญญาณ

ลิ้มไ้เพ่งล้มฟุบอยู่ท่ามกลางพื้นหิมะ ทรวงอกเพิ่มโลหิตสีดำสนิท
จุดหนึ่ง

มิมีผู้ใดเคลื่อนไหว

ไม่มีผู้ใดกล่าวววาจา

ในที่สุด แม้แต่เสียงหัวร่ออันอ่อนหวานก็ถูกลมเยียบพัดพากระจาย

มิทราบผ่านไปนานเท่าใด เฮ้งตั้งจิ้งก้านเนิบนาบออกจากประตูตึก

โอบอุ้มลิ้มไ้เพ่งกลับมา

สีหน้าเฮ้งตั้งเย็นเยียบกว่าสายลม มีดทะมึนกว่าม่านวิกาล

น้ำตาก้วยได้โล้วเริ่มไหลรินหลัง

อี้ฉิกจับจ้องมองมา น้ำตาพลอยเนืองนองหน้า กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า

“ท่านมิต้องคับแค้นเสียใจ นี่ไม่อาจโทษว่าท่าน”

มันมีว่ากล่าวยังพอทำเนา พอเอ่ยปากกล่าววาทะ กวายเป็นโล้วไหนเลย
กล้ากลั่นความสำนึกเสียใจตำหนิตนเองได้ เปล่งเสียงร่ำให้ออกมาราวกับ
ทารก

เฮ้งตั้งพลันเงยหน้าขึ้นกล่าวว่า “ลืมิไ้เพ่งยังไม่ตาย”

อึ้งกั้ทั้งแตกตื่นทั้งลึงโลด โพล่งว่า “มันยังมีหนทางช่วยเหลือ?”

เฮ้งตั้งผงกั้ระชะรับ

อึ้งกั้กล่าวว่า “ทำอย่างไรจึงสามารถช่วยเหลือมัน?”

วาทะพอกกล่าวออก สีหน้ามันพลันแปรเปลี่ยนไป

เนื่องเพราะอึ้งกั้ก็ออกว่า ในใต้หล้ามีหนทางช่วยเหลือลืมิไ้เพ่ง
เพียงสายเดียว

เป็นหนทางที่นำสะพริงกลั้วที่สุด!

อึ้งกั้จับจ้องมองเฮ้งตั้ง ดวงตาทอประกายประหวั่นพรั่นพรึง เนื่อง
เพราะมันทราบวาทะเฮ้งตั้งคิดทำอย่างไร

เฮ้งตั้งยอมเข้าใจความรู้สึกอึ้งกั้เป็นอย่างดี สีหน้ากลับสงบเยือกเย็น
ยิ่งกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ท่านสมควรทราบวาทะอย่างไรจึงช่วยเหลือมัน
ได้”

อึ้งกั้สลดศีรษะกล่าวว่า “มิอาจดำเนินวิธีการเช่นนี้”

“ต้องดำเนินเช่นนี้”

อึ้งกั้ร้องดั่งๆ ว่า “ไม่ได้เด็ดขาด”

“ไม่ได้ก็ต้องได้ เนื่องเพราะพวกเรามิมีทางเลือกอื่นอีก”

อึ้งกั้พลันกระแทกกายลงบนเก้าอี้ คล้ายไม่อาจยั้งหยุดทรงกายสืบ
ต่อ

กวายเป็นโล้วเบิกตาจนกลมกว้าง จับจ้องมองทั้งสอง อดถามมิได้ว่า
“พวกท่านที่แท้หมายถึงวิธีการใด?”

ไม่มีผู้ใดตอบคำ

กวายเป็นโล้วกล่าวอย่างร้อนรุ่มว่า “พวกท่านไปไม่บอกต่อข้าพเจ้า?”

“ฉันก็ถอนใจเบาๆ กล่าวว่า “ท่านแม่รับทราบก็มีประโยชน์”

“ไหนก็มีประโยชน์ หากมิใช่ข้าพเจ้าเสนอความคิดอย่างเหลวไหล ลืมให้ฟังคงไม่กลับกลายเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าทั้งคับแค้นเสียใจ ทั้งร้อนรุ่ม ใครช่วยเหลือมันยิ่งกว่าผู้ใด”

เฮ้งต้งกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ตอนนี้ท่านเพียงสามารถช่วยเหลือบุคคลคนเดียว”

“ผู้ใด?”

“ท่านเอง”

“ฉันก็กล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “ท่านรับบาดเจ็บเล็กน้อย หากครุ่นคิดเหลวไหล เกรงว่ากระทั้งชีวิตท่านเองยังยากรักษาไว้”

ก๊วยไต้โล่วตึงจ้องมองทั้งสอง พลันกล่าวว่า “อาวุธลับที่ซัดทำร้ายข้าพเจ้ามีพิษแทรกซึมกระมัง?”

“อืม”

“เป็นผู้ใดช่วยเหลือข้าพเจ้า?”

“ฉันก็ตอบว่า “เป็นเฮ้งเล่าตัว”

“เฮ้งเล่าตัวเมื่อสามารถจัดพิษของข้าพเจ้า ไฉนไม่อาจจัดพิษให้กับลืมให้ฟัง?”

“ฉันก็สงบปากคำอีกครา

ก๊วยไต้โล่วกล่าวว่า “พิษที่ฉาบไล้อยู่บนอาวุธลับพวกมันสมควรเป็นประเภทเดียวกันใช่หรือไม่?”

“ฉันก็เงยบังนึ่งนาน จึงทอดถอนใจกล่าวว่า “ท่านโยต้องซักถามอย่างละเอียดปานนี้?”

ก๊วยไต้โล่วร่ำร้องว่า “ข้าพเจ้าไฉนมิอาจซักถาม พวกท่านหากไม่บ่งบอก ข้าพเจ้า...”

ยามชุ่นแค้นคลั่งใจ ต้องยกมือทูปกระหน่ำเตี้ยงนอน กระทั่งวาก็กล่าวมื่ออก

“ฉันก็ขบกรามกล่าวว่า “บอกต่อท่านก็ได้ พิษที่ทำร้ายท่าน กับพิษ

ที่นางพญาแดงทำร้ายลิ้มไ้เพ็งเป็นยาพิษของอสรพิษร้ายแดงจริงๆ มีแต่ยาขจัดพิษเฉพาะของมันจึงขจัดรักษาได้”

“แต่เฮ้งเล่าตัวไหน...”

อึ้งกิสอดคำขึ้น “ตอนที่เฮ้งเล่าตัวตระเตรียมถอนตัวจากพวกมัน ได้ขโมยยาขจัดพิษของอสรพิษร้ายแดงมาส่วนหนึ่ง เพื่อป้องกันเหตุสุดวิสัย”

“ยาขจัดพิษเล่า?”

อึ้งกิเน้นเสียงทีละคำ “ใช้ยาขจัดพิษกับท่านจนหมดสิ้นแล้ว!”

ก๊วยไต้โล้วร้องโพล่งว่า “ใช้จนหมดสิ้นแล้ว?”

“อืมม ไม่หลงเหลือแม้สักส่วนเดียว”

ขบริมฝีปากแล้วเอ่ยสืบท่อ “ยาขจัดพิษเหล่านั้น ความจริงตระเตรียมช่วยเหลือเฮ้งเล่าตัวเอง ข้าพเจ้าเข้าใจว่ามันต้องหลงเหลือส่วนหนึ่งไว้ มิคาด มันกริ่งเกรงท่านถูกพิษลึกล้ำไป เกรงว่าจำนวนยาขจัดพิษไม่เพียงพอ ดังนั้น...”

เอ่ยถึงตอนนี้ ขอบตาก็แดงกำมื่ออาจเอ่ยสืบท่อ

เรื่องนี้ความจริงมีแต่อึ้งกิล่วงรู้ เนื่องจากตอนที่ถอนอาวุธลับขจัดพิษให้กับก๊วยไต้โล้ว ลิ้มไ้เพ็งยังเฝ้ารักษาอยู่เบื้องนอก

ก๊วยไต้โล้วกำหมัดแน่นแนบเหงื่อเม็ดโป้งๆ ไหลรินหลัง เน้นน่านให้หลังจึงพิมพ์ว่า “เราเป็นต้นเหตุทำร้ายลิ้มไ้เพ็ง ยาขจัดพิษรักษามันก็ถูกเราใช้หมดสิ้น เราช่างยอดเยียมจริงๆ”

อึ้งกิกล่าวอย่างสะทกสะท่อน “นี่เป็นเรื่องที่ทุกผู้คนคาดไม่ถึง ท่านไม่ได้ขอให้พวกเรา...”

ก๊วยไต้โล้วกล่าวเสียงแหบแห้งว่า “มิผิด ข้าพเจ้าไม่ได้ขอให้พวกท่านช่วยเหลือเรา แต่พวกท่านไปไม่ครุ่นคิดเรื่องนี้ ข้าพเจ้าไหนเลยมีชีวิตอยู่อย่างสุขสงบได้?”

เฮ้งตั้งหน้าเคร่งเครียดเย็นชา กล่าวว่า “ท่านต้องมีชีวิตสืบท่อ เราเมื่อช่วยเหลือท่าน ท่านแม้คิดใคร่ตายก็ทำไม่ได้”

“แต่ลิ้มไ้เพ็ง...”

“ท่านมิต้องห่วงใยกังวลต่อมัน เราเมื่อสามารถช่วยเหลือท่าน ย่อมมีหนทางช่วยเหลือมันได้”

ก๊วยไต๋โล่วขบขมกรอดกล่าว่า “ตอนนี้ข้าพเจ้าทราบที่ท่านคิดใช้วิธีการใดแล้ว”

“อ้อ?”

“ท่านคิดทวงถามยาขจัดพิษจากอสรพิษด้ายแดงใช่หรือไม่?”

หยุดเล็กน้อยจึงเอ่ยสืบท่อ “เมื่อครู่ท่านที่มียอมมรดกไป เนื่องจากเพราะท่านทราบดี นางพญาแดงกำลังเสแสร้งแกล้งดัด แต่บัดนี้เพื่อชีวิตลิ้มไต้เพ็ง ท่านแม้ต้องสละชีวิตตนเองเพื่อแลกยาขจัดพิษมา ท่านก็จะรอดไป”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ท่านเข้าใจว่าพญาอินทรีเห็นฟ้าเป็นคนดิงามเปี่ยมความเสียสละปานนี้?”

“ข้าพเจ้าไม่รู้จักพญาอินทรีเห็นฟ้า เพียงรู้จักเฮ้งตั้ง ทั้งเข้าใจว่าเฮ้งตั้งเป็นคนประเภทใด”

“อ้อ?”

ก๊วยไต๋โล่วกล่าวอย่างพลุ่งพล่านว่า “สีหน้าเฮ้งตั้งแม้เย็นชากระด้างแต่จิตใจมันกลับอ่อนกว่าเต่าหู่ ร้อนระอุกว่าเปลวเพลิง”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างเข้มช้า “ท่านเมื่อเข้าใจเรา สมควรทราบที่เราหากคิดกระทำเรื่องราวหนึ่ง มิว่าผู้ใดก็ไม่อาจเห็นยั้งทัดทานได้”

“ข้าพเจ้าหากคิดกระทำเรื่องราวหนึ่ง ก็มีมีผู้ใดเห็นยั้งไว้ได้”

“ท่านคิดกระทำเรื่องใด?”

“ทวงถามยาขจัดพิษจากอสรพิษด้ายแดง!”

อึ้งจิ้งร้องโพล่งอย่างแตกตื่น “ท่านไปได้อย่างไร อាកการบาดเจ็บของท่าน...”

“เนื่องจากข้าพเจ้ารับบาดเจ็บ พวกท่านยิ่งสมควรปล่อยให้ข้าพเจ้าจากไป”

มื่อให้ผู้อื่นกล่าววาทา เอ่ยสืบท่อ “ตอนนี้ในพวกเราเพียงหลงเหลือสองท่าน ผู้คนสองคนต้านทานรับศัตรูสามคน นับว่าลำบากยากยิ่งแล้ว

ดังนั้นพวกเราไม่อาจรับบาดเจ็บอีก มิเช่นนั้นทั้งหมดมีแต่หนทางตายสายเดียว”

อึ้งกิกกล่าวว่า “วาจານี้แม้มีเหตุผล แต่ทว่า...”

“แต่ทว่าพวกเราไม่อาจเบี่ยงตาตุลิมให้พ้นถูกพิษเสียชีวิต ดังนั้นสมควรให้ข้าพเจ้าไป อย่าว่าแต่ข้าพเจ้ารับบาดเจ็บแล้ว อสรพิษร้ายแรงไม่ลงมือต่อบุคคลที่ไร้เรี่ยวแรงต้านทานกระมัง?”

เฮ้งตั้งแค้นหัวร่อกล่าวว่า “เป็นท่านเข้าใจพวกมันซึ่งกระจ่าง หรือเรารู้ซึ่งกว่า?”

“ย่อมเป็นท่าน”

“อย่างนั้นบอกต่อท่าน มีแต่คนตายไร้ชีวิต พวกมันจึงไม่จะต้องทำร้าย!”

ทันใดในสายลมบังเกิดเสียงหัวร่อสดใสดุจระฆังเงินแว่วมา

อึ้งกิกถาโถมออกจากห้อง เหลือบเห็นว่าวสีเหลืองตัวหนึ่งลอยพลิวลงจากกลางอากาศอย่างแช่มช้า

ว่าเป็นรูปสี่เหลี่ยมใช้ดินสอชาติขีดวาดลายเส้นคดเคี้ยวอยู่บนตัวว่าว ตอนนี้อึ้งกิกทราบว่ามีใช้ว่าว หากแต่เป็นยันต์คร่าวิญญาณที่ผู้คนพอบพบพาน ชิว้นต้องดับสูญ

บนยันต์คร่าวิญญาณเขียนข้อความใด ไม่มีผู้ใดเข้าใจได้ มีแต่บุคคลที่ท่องแดนนรกมาจึงเข้าใจ

ยันต์สีแดงฉานที่ขีดเขียนบนตัวว่าว แต่งฉานราวโลหิต ดุจดั่งไฟบรรลัยกัลป์

เฮ้งตั้งเพ่งตาดำจ้องมอง ดวงตาอันเฉื่อยชาทอประกายหวาดหวั่นพรันพริ่งขึ้นนุบหนึ่ง

อึ้งกิกอดถามมิได้ “บนตัวว่าวเขียนว่าอะไร?”

เฮ้งตั้งเงยบงกชิ่งนาน กลับผลึกหน้าตาออกแหงนมองแผ่นฟ้ายามวิกาล

ดาราเริ่มเคลื่อนคล้อย วิกาลใกล้ลาลับ

ในม่านวิกาลเลื่อนราง ปรากฏว่าอีกตัวหนึ่งลอยขึ้นอย่างแช่มช้า
 เฮ้งต้งพลันกล่าวว่า “ฟ้าใกล้สว่างแล้ว”

อึ้งฉิกกล่าวว่า “ฟ้าย่อมต้องรุ่งสว่าง”

“และเราก็ต้องไป!”

อึ้งฉิกหน้าแปรเปลี่ยนไป โพล่งว่า “เพราะเหตุใด?”

เฮ้งต้งเน้นเสียงว่า “เนื่องเพราะก่อนฟ้าสว่าง เราหากยังมิได้
 เร่งรุดถึงใต้ว่าวตัวนั้น ลืมให้เพ็งจะต้องตาย”

ฟ้าใกล้รุ่งสว่างแล้ว

ความจริงอรุโณทัยนำมาซึ่งความเจิดจ้าจรัสกระทั่งอรุณแก่ผู้คน
 แต่ที่นำมาให้กับเฮ้งต้งและพวก มิแต่ความตาย
 ที่แก้ความหมายบนยันต์ผืนนั้นคือ เฮ้งต้งหากมิได้รุดถึงสถานที่ซึก
 ว่าวนั้นก่อนฟ้าสว่าง ลืมให้เพ็งจะต้องตาย

ซึ่งก็หมายความว่าเฮ้งต้งมีอาจไม่ไป มีอาจไม่ตาย

ก๊วยไตโล่วร้องดั่งๆ ว่า “ข้าพเจ้าบอกแล้วว่ามิแต่ข้าพเจ้าจึงไปได้”

เฮ้งต้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา “ก็ได้ ท่านสามารถรุดไป แต่มีว่าอย่างไร
 เรายังคงรุดไป”

“ข้าพเจ้าเมื่อรุดไป ท่านไยต้องเร่งรุดตามติดด้วย?”

“เนื่องเพราะบุคคลที่พวกมันต้องการหาใช่ท่าน หากแต่เป็นเรา”

อึ้งฉิกจึงกล่าวว่า “ท่านหากรุดไป พวกมันมีแผนักว่าจะมอบยาขจัด
 พิษแก่ท่าน”

เฮ้งต้งกล่าวว่า “เราเข้าใจ”

“นี่เป็นเพียงหลุมพรางประการหนึ่ง พวกมันคงซุกหลุมพรางกับดัก
 อยู่ที่นั่น รอให้ท่านไปติดกับ”

“สำหรับความนี้เราก็เข้าใจซึ่งกระจ่างกว่าท่าน”

“แต่ท่านยังคิดรุดไป?”

“ท่านต้องการให้เราเบ่งตาดูลืมให้เพ็งสิ้นใจตาย?”

ลมหายใจลึ้มไ้เพ่งเริ่มแผ่วล้า พันในปากขบแนบแน่น สีหน้า
ปรากฏวิ่แววแห่งความตายขึ้น

มิว่าผู้ใดก็ดูออก หัตถ์มีจจุราชเริ่มคลี่คลุ้มลึ้มไ้เพ่งแล้ว

อึ้งนึกกล่าวอย่างสะทกสะทอน “พวกเราไม่อาจเบิ่งตาตุ่มันเสียชีวิต
แต่ก็มีสามารถเบิ่งตาดูท่านไปหาที่ตาย”

แย้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา “ท่านทราบได้อย่างไรว่าเรารุดไปหาที่
ตาย มิแน่หนักว่าเราจะนำยาขจัดพิษกลับมาโดยเร็ว”

“ท่านกำลังหลอกลวงพวกเรา หรือกำลังหลอกลวงตัวเองกันแน่?”

“ขอบอกตามความสัตย์ เราก็ทราบถึงความหวังรอดกลับมาไม่มากนัก
แต่ขอเพียงมีความหวังส่วนเดียว ก็ต้องรุดไป”

กระแสเสียงในตอนนี้ เน้นย้าอย่างเด็ดเดี่ยว มิมีวันโยกคลอนกลับ
กลาย

อึ้งนึกพลันผุดลุกขึ้นร่ำร้องว่า “อย่างนั้นข้าพเจ้าร่วมทางไปกับท่าน”

“ท่านจะทอดทิ้งผู้ที่เดินเหินมิได้อยู่ที่นี่ รอให้ผู้อื่นมาประหารฆ่าทั้ง
ก็แล้วแต่ท่าน”

อึ้งนึกถึงกับนิ่งอึ้งไป

ก๊วยไ้ได้ลั่วอดกล่าวมิได้ “ท่านที่แท้คิดทำอะไร ไ้ไม่บ่งบอกออกมา”

แย้งตั้งกล่าวว่า “เราเร่งรุดเพียงลำพัง พวกท่านนำพาลึ้มไ้เพ่งลง
จากเขา จากนั้นพวกท่านหาทางตระเตรียมรถม้าคันหนึ่ง มิว่าขโมยหรือ
ช่วงชิง ก็ต้องจัดหามา”

“จากนั้นเล่า?”

“พวกท่านรอคอยอยู่ภายในรถ หากแม้อรุโณทัยลอยเด่น เรายัง
มิได้รุดไปสมทบ พวกท่านก็รีบไปจากที่นี่”

“ไปยังที่ใด?”

แย้งตั้งยิ้มเล็กน้อย รอยยิ้มแฝงความรันทดหุดู กล่าวว่ “ต่ำไ้
กว้างไพศาล ที่ไ้ไม่อาจพำนักพักกาย?”

“ประเสริฐมาก ท่านเสี่ยงชีวิตเพื่อลึ้มไ้เพ่ง กลับให้พวกเราหลุบหาง

หลบหนีเยี่ยงสุนัข ท่านเป็นสหายอันประเสริฐ กลับให้พวกเราประพุดติ เช่นสุนัข นี่หรือคือความคิดของท่าน?”

เฮ้งตั้งหน้าเคร่งเครียดเย็นชาลง กล่าวว่่า “หรือท่านยังมีความคิดอื่นอีก?”

ก๊วยไต่โล่วกล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีเพียงประการเดียว ยามมีชีวิต พวกเราก็อยู่ร่วมกันอย่างสุขสำราญ หากมันต้องตาย พวกเราก็ขอตายร่วมกัน”

ก๊วยไต่โล่วคือก๊วยไต่โล่ว ทั้งมีเซ่เฮ้งตั้ง และมีเซ่อฉิก

ก๊วยไต่โล่วมิได้สงบเยือกเย็น สุขุมหนักแน่นเยี่ยงเฮ้งตั้ง อาจปราศจากไหวพริบปราดเปรื่อง หลักแหลมเทียมอฉิก แต่ตนกลับอาจหาญรบรัดชัดเจนอะไรปานนั้น

ยามเมื่อสายลมโชยพัดผ่านม่านหมอกสีเทาเริ่มแผ่ซ่านขึ้นจากสุสาน หลุมฝังศพข้างเคหา ร่มรวาย

ไฟปีศาจล้วนสลายดับไปในม่านหมอก

ผู้ใดว่าในโลกไม่มีปีศาจ?

ยามนี้ท่ามกลางม่านหมอกลอยพลิว ไยมิใช่ปรากฏวิญญูณพเนจรอยู่ตนหนึ่ง

มิว่าผู้ใดก็มีอาจเห็นโฉมหน้ามันชัดเจน

เนื่องเพราะใบหน้ามันเป็นสีเทาหม่น คล้ายหล่อหลอมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับหมอกหนา แม้แต่จมูกปากก็กลืนหายไปในกลุ่มหมอก เพียงหลงเหลือดวงตาที่คล้ายไฟปีศาจอยู่คู่หนึ่ง

ดวงตาคู่นี้ไร้ประกายมีอาจจำแนกแก้วตาดำหรือตาขาว กลับเปี่ยมแววอันชั่วร้าย คล้ายกำลังสาปแช่งมวลมนุษยทุกรูปนาม

มิว่าดวงตาคู่นี้กวาดกราดถึงที่ใด สถานที่นั้นจะประสบความวิบัติหายชะงัดที่

บัดนี้ดวงตาคู่นี้กำลังกวาดสำรวจรอบข้าง มิว่ากองหิมะกลุ่มใด สุสาน

หลังใด ล้วนไม่ยอมปล่อยให้ปละเล็กรา

จากนั้นดวงตามันจึงปรากฏรอยยิ้มขึ้นนूप เป็นรอยยิ้มลึกซึ้งชั่วร้าย
นำสะพรึงกลัวกระไรปานนั้น

ทันใดในม่านหมอกบังเกิดเสียงหัวเราะสดใสดุจระฆังเงินดังขึ้น

นั่นมิใช่เสียงระฆังเงิน หากแต่เป็นเสียงระฆังแก้ววิญญาน

ในเสียงหัวเราะ นางพญาแดงปรากฏกายขึ้นดุจภูตพรายไร้สสาร กล่าว
ว่า “ตระเตรียมพร้อมแล้วหรือ?”

วิญญานพเนจรตนนั่นผงกศีรษะซ้ำๆ กล่าวว่า “นอกจากมันไม่มา
เมื่อมาแล้วก็อย่าคิดหมายมีชีวิตรอดกลับไป”

นางพญาแดงกลอกตาไปมา กล่าวว่า “ในความเห็นของท่าน มัน
จะรุดมาหรือไม่?”

“ในความคิดคิดของท่านเล่า?”

“ไยต้องให้ข้าพเจ้าบ่งบอก?”

“เนื่องเพราะท่านเข้าใจมันซึ่งกระจ่างกว่าพวกเรา”

นางพญาแดงก้าวขดข้อยมา ชม้ายตามองฝ่ายตรงข้ามกล่าวว่า “จน
บัดนี้ท่านยังหิ่งหวง?”

“เฮอะ”

“ท่านเข้าใจว่าข้าพเจ้าชมชอบมันจริงๆ?”

แววชั่วร้ายในดวงตาวิญญานพเนจรยิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม กล่าวว่า “ตอน
ที่มันอยู่ในกลุ่มพวกเรา ท่านมิเคยอยู่ร่วมกับเราแม้สักวันเดียว”

“นั่นเป็นเพราะท่านต้องการเกลี้ยกล่อมเหนี่ยวรั้งมันไว้ จึงเรียก
ข้าพเจ้าไปหลับนอนร่วมกับมัน ตอนนี้อยู่กลับโทษว่าตำหนิข้าพเจ้า ท่านยัง
มีมโนธรรมประจําใจหรือไม่?”

“หามีไม่”

นางพญาแดงแยมยิ้มออกมา กล่าวว่า “คิดไม่ถึง บางครั้งท่านยัง
กล่าวความจริงประโยคหนึ่ง”

“ท่านเล่า?”

“ยามอยู่เบื้องหน้าท่าน ข้าพเจ้ากลัวว่าจากตามความสัตย์จริงทุกถ้อยคำ”

วิญญานพเนจรกล่าวว่า “เราหากไม่เรียกท่านไปหลับนอนกับมันหรือท่านมีรู้จักไปเอง?”

“ข้าพเจ้ายังคงไป เนื่องจากข้าพเจ้าชมชอบหลับนอนกับบุรุษเพศ”

“ชมชอบหลับนอนกับบุรุษเพศเยี่ยงไร?”

“นอกจากท่านแล้ว มีว่าบุรุษเพศได้ลวนลามชมชอบ”

แววชั่วร้ายในดวงตาวิญญานพเนจรแปรเปลี่ยนเป็นเจ็บปวด แต่ดวงตากลับสุกใสกระจ่าง

นางพญาแดงกล่าวว่า “ท่านได้ถามจบสิ้นแล้วหรือไม่?”

วิญญานพเนจรพลันจิกทิ้งผมเผ้านาง สะบัดฝ่ามือตบใส้ไบหน้านางอย่างหนักหน่วง กล่าวว่า “นางแพศยาอันชั่วร้าย”

นางพญาแดงทั้งมิแตกตื่นพรันพริ้ง ทั้งไม่มีโทสะ กลับยิ้มยิ้มหยาดยิ้มกว่าเดิม กล่าวว่า “ข้าพเจ้าความจริงเป็นนางแพศยา แต่ท่านกลับตำซำกว่า ท่านมิเพียงใช้ข้าพเจ้าไปหลับนอนกับบุรุษเพศ ยังชมชอบไต่ถามข้าพเจ้าอยู่ทุกวี่วัน วาจาเหล่านี้มีทราบไต่ถามข้าพเจ้าก็ครั้งแล้ว”

ไม่รอให้วิญญานพเนจรเอ่ยปาก ก็กล่าวสืบต่อ “เนื่องเพราะท่านชมชอบรับฟังวาจาเหล่านี้ ชมชอบถูกข้าพเจ้าเคี่ยวเข็ญกัดกร่อน มีแต่ตอนข้าพเจ้าเคี่ยวเข็ญจิตใจท่าน ท่านจึงรู้สึกเป็นสุข”

วิญญานพเนจรส่งเสียงคำรามในลำคอ คุตกระชากนางเข้ามาโดยแรง

นางพญาแดงหัวร่อคิกคักกล่าวว่า “หรือท่านคิดใคร่...”

พลันบังเกิดสຸ້มเสียงหนึ่งดังว่า “ตอนนี้มิใช่เวลาที่พวกท่านจะแสดงความรักกัน”

กระแเสียงเย็นเยียบราวน้ำแข็ง

เนื่องเพราะสຸ້มเสียงนี้ดังจากใต้พื้นหิมะน้ำแข็ง

นางพญาแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ที่แท้ท่านมุดลงไปอยู่ใต้หิมะแล้ว”

พื้นดินที่กองสุขด้วยหิมะหนาแน่น พลันปรากฏใบหน้าหนึ่งโผล่พ้น
ออกมา

เป็นใบหน้าที่น่าสะพรึงกลัวกว่าคนตาย

นางพญาแดงกล่าวว่า “เบื้องล่างเป็นอย่างไร?”

คนที่ได้พื้นหิมะคืออสรพิษตัวยาวแดง มันตอบว่า “หนาวเย็นยิ่ง หรือ
ท่านคิดมุดลงมาหลับนอนกับเราด้วย?”

“ขอเพียงท่านสะกดกลั้นใจ รอคอยอยู่เบื้องล่าง จะช้าเร็วข้าพเจ้า
ต้องมุดลงไป”

วิญญานพเนจรแค้นหัวร่อสอดคำขึ้น “น่าเสียดายที่มันปราศจาก
ความกระตือรือร้นสนใจต่อท่าน”

อสรพิษตัวยาวแดงซ่อนตามองท้องฟ้า พลันกล่าวว่า “ได้เวลาแล้ว ท่าน
ยังคงรีบตายเถอะ”

วิญญานพเนจรหงนหน้ามองท้องฟ้า ขอบฟ้าบุรพาสว่างรำไรแล้ว

วิญญานพเนจร ปีกาจอณาถาในใต้หล้า ถึงเวลากลับลงสู่สุสาน
หลุมฝังศพแล้ว

วิญญานพเนจรกล่าวว่า “เราต้องตายในบัดดล”

จบคำเดินช้าๆ ถึงหน้าสุสานรกร้างหลังหนึ่ง ล้วงขวดเคลือบจาก
อกเสื้อใบหนึ่ง วางลงบนสุสาน

จากนั้นร่างของมันพลันสาบสูญลงไปในหลุมฝังศพ

นางพญาแดงระบายลมหายใจ พิมพ์ว่า “มันหากอยู่ในสุสาน
ตลอดกาล อย่าได้กลับออกมาคงประเสริฐเลิศยิ่ง”

อสรพิษตัวยาวแดงกล่าวว่า “มีอันใดประเสริฐ?”

นางพญาแดงก้มศีรษะลงจับจ้องมองฝ่ายตรงข้าม ดวงตาเยิ้มปาน
จะหยดกล่าวเสียงนุ่มนวลว่า “เพียงหลงเหลือพวกเราสองคน ไยมิใช่
ประเสริฐยิ่ง?”

อสรพิษตัวยาวแดงส่ายยิ้มออกมา หดคอเล็กน้อย ใบหน้าก็กลืนหาย
ไปในพื้นหิมะ

นางพญาแดงยืนเชื่องซึมกับที่ คล้ายบังเกิดความในใจมากมาย
เนิ่นนานให้หลัง นางพลันพลิวปราดขึ้น สาบสูญไปในม่านหมอกทันที
ท้องฟ้ายังมีดครึ้ม

สุสานรกร้าง หิมะเยือกเย็น รอบบริเวณไร้ผู้คน กระทั่งเงาญาติ
ปีศาจก็มี

มีแต่วาวตัวหนึ่งลอยตกลงอย่างชุ่มฉ่ำ
นั่นมิใช่วาว หากแต่เป็นยันต์ปีศาจคร่าวิญญาณ

วาวตกลงมาแล้ว

แผ่นฟ้าเว้งว่างสลัว มองไม่เห็นสิ่งใดอีก

ตลอดรายทางเฮ้งตั้งเดินอย่างชุ่มฉ่ำ สีหน้ายังคงปราศจากความ
รู้สึกใดๆ

ต่อให้จิตใจเฮ้งตั้งบังเกิดความประหวั่นพรั่นพรึง ก็ไม่แสดงออกทาง
สีหน้า

มิว่าผู้ใด หากเคยได้ความเจ็บปวดรวดร้าว ประสบชะตาชีวิตเฉกเช่น
เฮ้งตั้งมา ล้วนเรียนรู้การชุกช่อนความรู้สึกนานาชนิดอยู่ในจิตใจ

แต่ความรู้สึกกลับคล้ายสุรา

ท่านยิ่งช่อนเร็นลึกล้ำ ยิ่งชุกงานเนิ่นนาน กลับยิ่งเข้มข้นรุนแรง

ตอนนี้มีแต่เฮ้งตั้งเดินเหินเพียงลำพัง

เหล่าสหายของเฮ้งตั้งกลับมิได้ร่วมทางมา

เป็นเหล่าสหายทรยศต่อเฮ้งตั้ง หรือเฮ้งตั้งเกลี้ยกล่อมพวกพ้องจน
คล้อยตาม?

ไม่ว่าผู้ใดก็มีทราบ มิว่าผู้ใดคำนวณสีหน้าท่าที่เฮ้งตั้งไม่ออก

ท้องฟ้ามีดครึ้มสลัว แต่ในที่สุดปรากฏแสงสว่าง

เฮ้งตั้งแม้เดินเหินอย่างชุ่มฉ่ำ ในที่สุดยังบรรลู่ถึงที่หมาย

ชีวิตคนความจริงเป็นเช่นนี้ เรื่องมากมายล้วนเป็นเยี่ยงนี้ ท่าน
ไยต้องร้อร่นไป?

สายลมยังหนาวเหน็บ คล้ายใบมีดกรีดผ่านใบหน้าแข็งต้ง
 แข็งต้งทะลวงผ่านสุสานอนาถา ลอบนับป้ายสุสานที่ละแผ่นในใจ
 ป้ายสุสานบ้างโคลนล้มนง บ้างถูกลมหิมะกัดกร่อน กระทั่งอักษรที่
 สลักอยู่ยังจำแนกไม่ออก

คนในสุสานเป็นใคร มิมีผู้ใดแยแสสนใจอีก

ตอนที่พวกมันมีชีวิตอยู่ เคยมีเกียรติภูมิและความอภัยศ ความ
 ทรุทรุและโศกสลด แต่ตอนนี้พวกมันปราศจากสิ่งใดอีก

อย่างนั้นท่านโยต้องคำนึงถึงความเป็นความตาย ชื่อเสียง และ
 ความอภัยศอยู่ทุกเมื่อเชียวยาม หมกมุ่นยึดถือจนจริงจังไป?

แข็งต้งถอนใจเบาๆ พลันชะงักเท้าลง

เนื่องเพราะตนได้ยินเสียงหัวร่อของนางพญาแดงแล้ว

นางพญาแดงกล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า “ข้าพเจ้าทราบแต่แรกว่าท่าน
 ต้องรุดมา ในที่สุดท่านก็มาแล้วจริงๆ”

แข็งต้งกล่าวว่า “เรามาแล้ว”

นางยีนหยัดอยู่ใต้ต้นไม้แห้งเหี่ยว ยังคงสวมใส่อาภรณ์ชุดแดงสด
 คล้ายยังเป็นแจกเช่นกับตอนแรกพบนาง

แต่วันเวลาที่ล่วงลับผ่านพ้น ไม่อาจหวนกลับมาอีก ความสุขุทรุทรุ
 ที่ล่วงลับผ่านพ้น เริ่มจางเบาบางแล้ว

นางพญาแดงก็จับจ้องมองมา ในประกายตามิทราบเป็นการตัดพ้อ
 หรือตำหนิ ลุ่มหลงรักใคร่หรือขุนแคนใจ?

ในที่สุดนางพญาแดงยิ้มยิ้มออกมา กล่าวว่า “ท่านรุดมารับยา
 ขจัดพิษแทนลิ้มไต้เพ็งจริงๆ?”

แข็งต้งกล่าวว่า “ถูกต้อง”

นางพญาแดงขบริมฝีปากกล่าวว่า “หากเพราะเพื่อข้าพเจ้า ท่าน
 ยินยอมรุดมาหรือไม่?”

“มิยินยอม”

นางพญาแดงยิ้มยิ้มอย่างหดหู่ กล่าวว่า “ท่านใฉนตีต่อสหายอื่น

มากกว่าข้าพเจ้า?”

“เนื่องเพราะท่านมีโชสหายของเรา”

“ข้าพเจ้ามีโชสหายท่าน? หรือท่านลืมนึกถึงว่ากาลก่อนตอนที่พวกเราอยู่ร่วมกัน กลับเบิกบานใจกระไรปานนั้น”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “เราลืมเลือนแล้ว”

นางพญาแดงส่ายหน้ากล่าวว่า “มิว่าท่านปากแข็งปานใด ข้าพเจ้าทราบว่าเป็นใจท่านต้องไม่ลืมเลือน”

ดวงตานางคล้ายเคลือบคลุมด้วยม่านหมอก กล่าวเสียงอ้ออึง “ท่านจำได้หรือไม่ มีอยู่คราวหนึ่ง พวกเราทอดกายอยู่บนภูเขาฮั่วฮั่ว ใช้เมฆขาวเป็นผ้าห่ม ใช้พสุธาเป็นเตียงเพียง แผ่นฟ้าแผ่นดินคล้ายเพียงหลังเหลือพวกเราสองคน”

สู่มเสียงนางแผ่วทุ่มทุ่มนวลกว่าเดิม เอ่ยสืบท่อ “ยังมีอีกคราวหนึ่ง พวกเราทอดกายอยู่บนทะเลทรายอันไพศาลไร้ขอบเขต นับจำนวนดวงดาวบนท้องฟ้า จวบจนเราสองถูกฝังอยู่ในทะเลทราย ท่านสมควรลืมนึกถึงเรื่องเหล่านี้หรือ?”

เฮ้งตั้งไม่กล่าววาจาอีก

เรื่องเหล่านี้มิว่าผู้ใดก็ไม่ลืมเลือนจริงๆ

ยามเผชิญหน้ากับคนรักคนแรกในชีวิต จิตใจเฮ้งตั้งสามารถสงบเยือกเย็นแจ่มใสเช่นสีหน้าจริงๆ?

นางพญาแดงเพ่งมองเฮ้งตั้ง ดวงตาเอ่อคลอด้วยหยาดน้ำ กล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีลืมนึกถึงเรื่องเหล่านี้ตลอดกาล ดังนั้นข้าพเจ้าจึงแค้นท่านแค้นที่ท่านจากไปโดยไม่รู้ว่าลึ จึงคิดใคร่ฆ่าท่าน แต่ทว่า...”

กัมศิระชะ เอ่ยสืบท่อ “ขอเพียงท่านยินยอมเปลี่ยนความตั้งใจ กล่าววาจาคำเดียว ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป มิว่าสุดหล้าฟ้าเขียว ก็ขอติดตามท่านไป”

เฮ้งตั้งพลันร้องดั่งๆ ว่า “เราไม่ไปที่ใดทั้งสิ้น”

สู่มเสียงตนก้องกังวาน คล้ายคิดปลุกตนสะท้านตื่นจากความฝัน

นางพญาแดงขบริมฝีปากกล่าวว่า “อย่างนั้นท่านรุดมาไยกัน?”

“เพื่อรับยาขจัดพิษ”

“นอกจากนี้มิมีจุดมุ่งหมายอื่นอีก?”

เฮ้งตั้งกล่าวเสียงเย็นชา “ไม่มี”

“ท่านมิได้คิดมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้า?”

“ไม่คิด”

สีหน้านางพญาแดงพลันแปรเปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำ เขียวราวกับแมงป่องตัวหนึ่ง

ประกายตาอันอ่อนโยนนุ่มนวลของนางสลายสิ้น ขยี้เท้ากล่าวว่า “ยาขจัดพิษอยู่ที่ด้านหลัง ท่านหยิบฉวยเองเถอะ”

เฮ้งตั้งเหลียวหน้ากลับ ก็แลเห็นขวดเคลือบใบนั้น

นางพญาแดงกล่าวว่า “คราครั้งนี้พวกเรามอบยาขจัดพิษแก่ท่าน เนื่องจากยังยึดถือท่านเป็นสหาย ท่านหลังจากหยิบฉวย ทางที่ประเสริฐให้รีบจากไป”

สีหน้าเฮ้งตั้งปราศจากความรู้สึกอันใด

มิว่านางกล่าวอะไร เฮ้งตั้งล้วนไม่เชื่อถือแม้สักคำเดียว

เฮ้งตั้งทราบดีว่าฝ่ายตรงข้ามมิยอมมอบยาขจัดพิษแก่ตนเองโดยง่ายตายปานนี้

แต่ตนยังคงสาวเท้าไป ตนจำต้องได้ยาขจัดพิษขวดนี้มา

ยาขจัดพิษนี้หากอยู่ในวังนี้แล้ว เฮ้งตั้งยังจะกระโดดลงน้ำ มาตราแมนยาขจัดพิษอยู่ที่ท่ามกลางเปลวเพลิง ตนยังคงโลดลี้วลงไป!

พิน्हิมะเย็นเยียบและสีนุ่น

เฮ้งตั้งเดินไปหกเจ็ดก้าว ก็ยื่นมือแตะสัมผัสผูกยาขจัดพิษ

เฮ้งตั้งยื่นมือปราศออก

ขวดเคลือบเย็นเฉียบยิ่ง เยือกเย็นราวกับมือของคนตาย!

เฮ้งตั้งหยิบฉวยขวดเคลือบขึ้น

มือของเฮ้งตั้งยังเย็นเฉียบยิ่งกว่าขวดเคลือบ
 เนื่องเพราะเฮ้งตั้งสูดได้กลิ่นอายของความตายแล้ว
 ทันใดมือคู่หนึ่งพุ่งปราดออกจากในสุสานจี้สกัดใส่จุดฮ้างเกี่ยวบริเวณ
 ข้อพับหัวเข่าของเฮ้งตั้ง

ขณะเดียวกัน มืออีกข้างหนึ่งทะลวงขึ้นจากใต้หิมะ สะบัดชดอาวุธ
 ลับกระจายเป็นประกายเยียบสองจุด พุ่งใส่ข้อเท้าเฮ้งตั้ง
 เฮ้งตั้งไม่อาจทรงกายมัน ต้องคุกเข่าลงหน้าสุสาน
 จากนั้นจึงเห็นว่าใต้สุสานหลุมฝังศพปรากฏเป็นหลุมโพรงแห่งหนึ่ง
 ที่แท้สุสานหลังนี้กลวงว่างเปล่าใช้เป็นที่ซ่อนซ่อนกำบังกาย
 เสียงหัวร่อเจื้อยแจ้วดุจระฆังเงินของนางพญาแดงดังขึ้นอีกครา
 กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า “ตอนนี้ท่านมิจำเป็นต้องไปที่ใดจริงๆ”

เฮ้งตั้งคุกเข่าอยู่หน้าสุสาน สีหน้ายังคงเฉื่อยชาไร้ความรู้สึก แต่
 ซีดขาวจนน่าสะพรึงกลัว

เฮ้งตั้งเข้าใจบุคคลเหล่านี้เป็นอย่างดี ล่วงรู้ฝีมือลงทัณฑ์ของพวก
 มันจนซึ้งกระจำง

ในสุสานพลันบังเกิดสุมเสียงดังว่า “ท่านแพ้แล้ว”

เฮ้งตั้งทราบดี นี่เป็นสุมเสียงของยันต์คร่าวิญญาณ มิว่ายันต์คร่า
 วิญญาณกล่าววจาในที่ใด คล้ายเปล่งออกจากในสุสาน

เฮ้งตั้งได้แต่กล่าววจา “เราแพ้แล้ว”

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า “ครานี้ท่านมิมีโอกาสพลิกสถานการณ์
 อีก”

“เราไม่มีจริงๆ”

“ท่านทราบหรือไม่ว่า ท่านเมื่อพ่ายแพ้ ต้องจ่ายค่าตอบแทนเยี่ยงไร?”

เฮ้งตั้งกล่าวเสียงราบเรียบว่า “เราเพียงมีชีวิตรอดมาให้”

“ท่านยังมีสิ่งอื่นอีก”

“ท่านต้องการอันใด?”

“ท่านสมควรทราบ มือที่ยื่นออกจากโลงในหลุมฝังศพ ล้วนต้องการ
เงินทอง”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “ท่านหากต้องการเงินทอง นับว่าหากคนผิด”

“เราไม่เคยหากคนผิดมาก่อน”

“ผู้ที่ทวงถามเงินทองสมควรเป็นเรา ในบัญชีเงินส่วนรวม เราต้อง
รับแบ่งปันส่วนหนึ่ง”

“ท่านยอมมีอยู่ส่วนหนึ่ง แต่ไม่บังคับใครอีกสี่ส่วนไป”

สีหน้าเฮ้งตั้งพลันแปรเปลี่ยนเป็นประหลาดพิสดาร แต่สงบปากคำ
มิกกล่าวอะไร

ยันต์คร่ำวิญญูณกล่าวว่ “เมื่อหลายปีก่อน พวกเรามีรายได้มีน้อย
มีแต่พวกเราทั้งห้าจึงทราบ พวกเรามีเงินทองอยู่เท่าใด ชุกซ่อนอยู่ใน
ตำแหน่งไหน ไช้หรือไม่?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “ถูกต้อง”

“เงินทองจำนวนนั้นมิว่าผู้ใดหยิบฉวยได้ไป ก็สามารถเสพสุขไปชั่ว
ชีวิต”

“มิผิด ต่อให้เป็นคนฟุ่มเฟือยที่สุด ยังเพียงพอจับจ่ายใช้สอยชั่วชีวิต”

ยันต์คร่ำวิญญูณค้นเสียงว่า “แต่ท่านพอผละจากไป พวกเราพลัน
พบว่าเงินส่วนรมนั้นหายสาบสูญพร้อมกับท่านด้วย”

“ท่านเข้าใจว่าเรานำเงินส่วนนั้นผละจากมา?”

“เงินจำนวนนั้นมิได้หลงเหลือแม้สักหุนเดียว ท่านเข้าใจว่าเป็นผู้ใด
หยิบฉวยไป?”

เฮ้งตั้งระบายลมหายใจยาวๆ กล่าวว่า “จนบัดนี้เราเพิ่งทราบว่า
พวกท่านติดตามสืบเสาะเราด้วยจุดประสงค์ใด”

“แต่เราทราบสาเหตุที่ท่านหลบหนีสาบสูญแต่แรก เงินจำนวนนั้น
มากพอต่อการให้ผู้คนทรยศต่อสหายได้”

เฮ้งตั้งพลันหัวร่อออกมา

ยันต์คร่ำวิญญูณกล่าวว่ “ท่านเข้าใจว่าพวกเราเป็นตัวโกงเหล่านี้

“หัวร่ออะไร?”

“เราจึงเป็นตัวโง่เขลา หากแม้เราได้เงินจำนวนนั้นจริง โยต้องใช้ชีวิตอย่างยากจนข้นแค้น?”

นางพญาแดงพล้นพลีวกายมา หัวร่อเสียงเจ็ดยแจ้ว กล่าวว่า “ท่านยากจนข้นแค้นเพียงไหน?”

“ยากจนเข็ญใจยิ่ง”

“ฟังว่ามีคนผู้หนึ่ง เสียพนันในร้านกู่ยงวันก้วงเมืองกู่เขี่ยเป็นเงินหลายหมื่นตำลึงในคำคืนเดียวมิทราบเป็นใคร?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “เป็นเรา”

“ยังมีบ้านของคนผู้หนึ่ง ระหว่างนี้เพิ่งเปลี่ยนเครื่องเรือนชุดใหม่ แม้แต่เก้าอี้ในเขตตึกหลังยังจัดทำจากไม้แก่นจันทน์ มิทราบเจ้าของบ้านเป็นใคร?”

“เป็นเราเอง”

นางพญาแดงยิ้มแย้มพลางกล่าว “บุคคลที่เสียพนันหลายหมื่นตำลึงสามารถซื้อเครื่องเรือนใหม่ นับเป็นคนยากจนหรือไม่?”

“มิอาจนับได้”

“บอกกับท่านพวกเราสืบเสาะมาแล้วว่า ตึกรามนี้แม้เรียกว่าเคหา รุ่มรวย แต่นอกจากนามสถานที่แล้ว ไม่มีที่ใดแสดงว่ารุ่มรวยแม้แต่น้อย”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “นั่นก็มีผิด”

“วันเวลาที่ผ่านมา ท่านมิได้ออกไปประกอบกิจการค้าใดๆ ไช้หรือไม่?”

“คนผู้หนึ่ง เมื่อสามารถเสพสุขอยู่ภายในบ้าน โยต้องออกสู่ภายนอก?”

“แต่เงินทองยอมไม่อาจร่วงหล่นจากฟ้า ตกลงที่เบื้องหน้าท่าน”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “แต่สามารถซุกซ่อนจากภายในดิน”

“คิกๆ ในที่สุดท่านก็ยอมรับแล้ว”

“เราเมื่อมีหนทางอื่นเลือกเฟ้น ได้แต่ยอมรับ”

ผืนยิ้มยิ้มแล้วเอ่ยสืบท่อ “พวกท่านหากต้องการให้คนผู้หนึ่งบ่งบอกความจริง ต่อให้เป็นคนไบบั๋งต้องถูกคุกคามให้เอ่ยปาก สำหรับความนี้

เราเข้าใจซึ่งกระจ่างกว่าทุกคน”

ยันต์คร่ำวิญญูณกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ดังนั้นท่านไม่ควรผละจากมา”

เฮ้งตั้งทอดถอนใจกล่าวว่า “น่าเสียดายที่มีผู้คนจำนวนมากมักกระทำเรื่องราวที่ไม่ควรกระทำ”

“ประเสริฐมาก พวกเราไปกันเถอะ”

“ไปที่ใด?”

“ไปรับส่วนแบ่งอีกสามส่วนของพวกเรามา”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างปลอดโปร่งเอียงขึ้นว่า “ตกลง พวกท่านไปหยิบฉวยเถอะ”

“ท่านหากไม่บ่งบอก พวกเราไหนเลยทราบว่าจะเงินทองซุกซ่อนอยู่ที่ใด?”

“เราไปต้องบ่งบอก เรามิมีวาจาจะกล่าว”

ยันต์คร่ำวิญญูณกล่าวเสียงเกรี้ยวกราดว่า “ท่านยังไม่ยอมรับ?”

“ต่อให้เงินทองถูกเราหยิบฉวยมา แต่ยอมรับว่าหยิบฉวยเงินทองเป็นเรื่องหนึ่ง รับปากว่าจะมอบคืนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

“ท่านต้องการเงินทอง หรือต้องการชีวิต?”

เฮ้งตั้งกล่าวอย่างเฉื่อยชา “หากสามารถมีชีวิตสืบต่อ ย่อมต้องการชีวิต หากมีอาจมีชีวิตรอดได้ แต่ต้องการเงินทอง”

“ทำอย่างไรท่านจึงยินยอมรับปาก?”

“พวกท่านต้องรับปากคืนชีวิตแก่เรา เราจึงรับปากมอบเงินทองคืนแก่พวกท่าน”

ยันต์คร่ำวิญญูณเงิบงันชั่วขณะจึงกล่าว “ตกลง คืนชีวิตแก่ท่าน”

“พวกท่านหากต้องการเงินส่วนแบ่งสี่ส่วน ต้องคืนชีวิตเรา ก็วยได้โล้ว ล้มไม้ให้พัง และอึ้งกรวมสี่ชีวิต”

“ไม่ ชีวิตท่านชีวิตเดียว แลกกับเงินส่วนแบ่งสี่ส่วน”

“กระทำมิได้”

“ไม่ได้ก็ต้องได้ มิเช่นนั้นพวกเราจำต้องฆ่าท่าน จากนั้นสืบเสาะหาที่ซ่อนเงินทองเอง พวกเราเมื่อสามารถเสาะพบท่าน ไหนเลยหาเงินทองไม่พบ?”

เฮ้งตั้งเงี้ยวบังนึ่งนาน จึงกล่าวอย่างเข้มข้ำว่า “ก็ได้ คั้นชีวิตเรามาก่อน”

นางพญาแดงหัวร่อคิกสอดคำขึ้น “เราทราบแต่แรกว่าท่านยังเป็นคนชาญฉลาด ยังทราบชีวิตตนเองล้ำค่ากว่าชีวิตผู้ใดใครอื่นทั้งสิ้น”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “พวกท่านขจัดพิษบนอาวุธลับ ตบปลายจุดแก่เราก่อน เราจะนำพวกท่านไปหยิบฉวยเงินทอง”

ยันต์คร่ำวิญญูณเน้นเสียงว่า “พวกเราเพียงขจัดพิษบนอาวุธลับแก่ท่าน ไม่ตบปลายจุดให้”

“หากไม่ตบปลายจุด พวกท่านอาจสามารถปลิดชีวิตเราทุกขณะจิต”

“เรารับปากละเว้นชีวิตท่านแล้ว”

“แต่ผู้ที่ถูกสกัดจุดฮ้วงเถียว ล้วนไม่สามารถเดินเหินได้”

เฮ้งตั้งทอดถอนใจยาวกล่าวว่า “ดูท่าเรามีหนทางอื่นให้เลือกเฟ้นอีก”

ยันต์คร่ำวิญญูณกล่าวเสียงเย็นชา “ตอนที่ท่านหยิบฉวยเงินทองจากมา เท่ากับพาตัวเองสู่จุดอับแล้ว”

“แต่ผู้ที่ถูกสกัดจุดฮ้วงเถียว ล้วนไม่สามารถเดินเหินได้”

นางพญาแดงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า “เราจะแบกท่านเอง อย่าลืมนว่ากาลก่อนท่านมักกดทับอยู่เหนือร่างข้าพเจ้า”

ยันต์คร่ำวิญญูณเค้นเสียงว่า “ท่านต้องไปกับเรา”

นางพญาแดงกะพริบตากกล่าวว่า “อย่างนั้นจะให้ผู้ใดแบกมัน?”

คนผู้หนึ่งพลันทะลวงปราดออกจากกองหิมะดุจจอสรรพษร้ายร้าย กล่าวว่า “เราเอง”

เฮ้งตั้งหมอบพุบอยู่บนแผ่นหลังอสรพิษด้ายแดง

แผ่นหลังอสรพิษด้ายแดงทั้งลื่นนุ่ม ทั้งเป็ยกขึ้น ทั้งเย็นเยียบ มิติดกับลำตัวอสรพิษ

อาวุธลับอาบยาพิษบนข้อเท้าแข็งต้งถูกถอนออกมา โรยยาขจัดพิษแล้ว แต่จุดฮั้วงเถียวที่ข้อพับเขายังมิได้รับการตบคลาย

หมอกอรุณสลายคลายแล้ว

แต่แผ่นฟ้ายังคงมืดครึ้มวังเวง มองไม่เห็นแสงอาทิตย์ ปราศจากแสงสว่าง

สำหรับกับแข็งต้ง ไม่มีแสงสว่างใดจริง ๆ ความหวังทั้งมวลเสื่อมสูญสิ้นแล้ว!

อสรพิษด้ายแดงโลดแล่นตามคำบอกชั่วขณะ พลันกล่าวว่า “นี่เป็นเส้นทางกลับบ้านของท่านชัด ๆ”

แข็งต้งกล่าวว่า “เพียงหวังว่าเรามีต้งกลับบ้านเก่า (หมายถึงต้งตาย)!”

“ท่านชุกช่อนเงินที่ฮุบมาอยู่ภายในบ้าน?”

“หากเปลี่ยนเป็นท่าน ท่านจะชุกช่อนอยู่ที่ใด?”

“อยู่ตำแหน่งที่คลำพบได้ทุกขณะ เงินทองแจกเช่นอิสตรี ทางที่ประเสริฐขอให้วางอยู่ในตำแหน่งที่คลำพบได้ทุกขณะจิต”

แข็งต้งหัวร่อออกมา กล่าวว่า “คิดมิถึงท่านก็เข้าใจในอิสตรี”

“เนื่องเพราะเราเข้าใจ จึงไม่ต้งการอิสตรี กระทั่งนางพญาแดง เราก็มิเหลือบแล”

“ท่านเพียงต้งการเงินทอง?”

อสรพิษด้ายแดงกล่าวว่า “เงินทองประเสริฐเลิศกว่าอิสตรี เงินทองไม่หลอกลวงท่าน ในได้หล้ามิมีสิ่งใดสัตย์ซื่อยิ่งกว่าเงินทอง”

“ต้งนั้นเงินทองสามารถจัดวางอยู่ในห้องรับแขก อิสตรีกลับวางไว้ไม่ได้”

“ท่านชุกช่อนเงินที่ฮุบมาอยู่ในห้องรับแขก?”

“เราถามท่าน บ้านช่องของคนผู้หนึ่ง ยังมีที่ใดโล่งกว้างและสะอาด

ตากว่าห้องรับแขก”

อสรพิษตัวยแดงผงกศีรษะกล่าวว่า “มิจิต ตำแหน่งที่ยิ่งสะกดดาบุคคลอื่นกลับยังไม่สังเกตสนใจ”

ยันต์คร่าวิญญาณไม่ยอมเดินนำหน้าผู้ใดทั้งสิ้น

ในได้หล้ามีคนประเภทนี้จริงๆ เนื่องจากยันต์คร่าวิญญาณมักประทุษร้ายคนทางเบื้องหลัง ดังนั้นมิยอมให้ผู้ใดเดินอยู่ด้านหลังมันตลอดกาล

ยามนี้นางพญาแดงตามติดอยู่ด้านหลังอสรพิษตัวยแดง ทอดระยะห่างช่วงหนึ่ง ยันต์คร่าวิญญาณกลับตามติดอยู่ด้านหลังนางพญาแดงอย่างกระชั้นชิดราวกับเป็นเงาประจำร่าง

นางพญาแดงแทบสัมผัสศอกกลมหายใจอันเย็นเยียบของมัน...เป็นลมหายใจที่แผงกลิ่นอายคนตาย

สีหน้านางแปรเปลี่ยนเป็นบึ้งยาก

ยันต์คร่าวิญญาณมิเห็นสีหน้านาง เพียงเห็นแต่ช่วงคอนาง

มันจับจ้องมองลำคอนางอย่างจดจ่อ เนื่องจากลมหายใจมันพวยพุ่งใส่ลำคออันราบลื่นขาวผ่องของนาง ขุมขนบนผิวหนังละเอียดอ่อนถึงกับลุกเกรียว

นางพญาแดงกลับจับจ้องมองเฮ้งต้งที่เบื้องหน้า พลันกล่าวว่า “ท่านเข้าใจว่ามันจะนำพาพวกเราไปหยิบฉวยเงินทองจริงๆ?”

ยันต์คร่าวิญญาณกล่าวว่า “มันมีหนทางเลือกเพื่อนอื่นอีก”

“ข้าพเจ้ากลับพบว่าไม่ถูกต้อง”

“มีอันใดไม่ถูกต้อง?”

“เฮ้งต้งมิใช่บุคคลจัดการได้โดยง่ายตายเช่นนี้ ทั้งไม่ควรพลาดเวลากลัวตายปานนี้”

ยันต์คร่าวิญญาณแค้นหัวร่อกล่าวว่า “มิว่าเป็นบุคคลเยี่ยงไร ตอนนี้มีท่ามีความสำคัญอีก เนื่องจากมันเป็นคนตายแล้ว”

“คนตาย?”

“ท่านเข้าใจว่าเราจะละเว้นชีวิตมันจริงๆ?”

นางพญาแดงกล่าวเสียงอ่อนหวานว่า “ข้าพเจ้ายอมทราบบว่าท่าน
ไม่ทำเช่นนั้น แต่ตอนนี้มันยังไม่ตาย”

“มาตรแม้นยังไม่ตาย แต่เท่ากับตายแล้วครึ่งหนึ่ง”

“มันยังมีสหายอยู่”

“หนึ่งในสามสหายมันกำลังรอความตาย อีกสองคนเท่ากับตายแล้ว
ท่านยังกริ่งเกรงอันใด?”

นางพญาแดงยิ้มแย้มพลงกล่าว “ข้าพเจ้ามิได้กริ่งเกรง เพียงรู้สึก
น่าเสียดาย”

“น่าเสียดายอันใด?”

“เสียดายที่ได้หลับนอนกับบุรุษสามคนนั้น”

ยันต์คร่ำวิญญูณพลันอ้าปากงับใส่ลำคอขาวผ่องของนาง

นี่คล้ายกับสุนัขบ้าตัวหนึ่ง ขบกัดสุนัขตัวเมียตัวหนึ่ง

24

ความลับของหุ่นฟาง

ห้องฟ้ามืดครึ้มเลื่อนสลัว ดั่งนั้นภายในห้องรับแขกจึงมืดมิดยิ่ง
หน้าต่างห้องรับแขกเปิดอ้ากว้าง ยามมองจากภายนอกสามารถ
เห็นเงาร่างสองสายอย่างเลื่อนราง

อสรพิษด้ายแดงกล่าวว่า “เป็นผู้ใดอยู่ในห้อง?”

เฮ้งตั้งบนหลังม้านกล่าวอย่างเฉื่อยชาว่า “คิดมาถึงสายตาของท่าน
กลับใช้ไม่ได้”

สายตาอสรพิษด้ายแดงความจริงไม่ได้อยู่แล้ว

มิว่าผู้ใดหากศึกษาค้นคว้าผสมผสานยาพิษอยู่ชั่วชีวิต สายตาย่อม
ต้องเสียไป

แต่ต่อให้เป็นคนสายตาไม่ดีปานใด ขอเพียงเพ่งมองชั่วขณะ ก็ดูออก
ว่านั่นเป็นเพียงหุ่นฟางสองตัว

หุ่นฟางที่สวมใส่เสื้อโป๊ไว้ทุกข์สองตัว

เฮ้งตั้งแยมยิ้มพลางกล่าว “ท่านหากยังมีเห็นถนัดชัดเจน เราจะบอก
ต่อท่าน หากแม้เราเสียชีวิต พวกมันจะเป็นคนไว้ทุกข์แก่เรา หากเป็น

ท่านตาย เกรงว่ามีแต่พวกมันไว้ทุกข์อาลัยท่าน”

อสรพิษด้ายแดงเพียงแค้นเสียงดังเฮอะ

นางพญาแดงพลันสาวเท้ามาสมทบ กล่าวว่่า “สหายของท่านเล่า?”

คำถามนี้ย่อมไม่ได้ถามต่อเฮ้งตั้ง เนื่องจากในผู้คนเหล่านี้มีแต่เฮ้งตั้ง จึงมีสหาย

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “พวกมันรอคอยเราอยู่ที่เชิงเขา”

“ไยต้องรอคอยที่เชิงเขา?”

“ท่านหากเป็นพวกมัน ในภาวะการณ์เช่นนี้ยังรอคอยเราอยู่ที่นี้?”

อสรพิษด้ายแดงสอดคำขึ้น “นางย่อมไม่รอคอยท่าน”

นางพญาแดงกะพริบตากล่าวว่่า “ข้าพเจ้ามักรู้สึกว่่าผู้ที่เข้าใจข้าพเจ้า ซึ่งกระจ่างที่สุดคือท่าน ท่านทราบหรือไม่ว่่าเพราะเหตุใด?”

“เฮอะ”

“เนื่องจากมีแต่อิสตรีจึงเข้าใจอิสตรี”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “อสรพิษด้ายแดงเป็นอิสตรี?”

“ท่านเข้าใจมันเป็นบุรุษเพศ? ผู้ที่หมกมุ่นกับยาพิษเป็นเวลาหลายสิบปีต้องกลับกลายเป็นอิสตรีไปแล้ว”

สีหน้าอสรพิษด้ายแดงพลันตายด้าน คล้ายอสรพิษตัวหนึ่งถูกบีบคั้นลำคอเจ็ดนิ้ว

นางพญาแดงหัวร่อคึกคักกล่าวว่า “นี่เป็นความลับสำคัญของมัน เราความจริงไม่บังควรบ่งบอก ดีที่ท่านมิใช่คนนอก ดังนั้น...”

จงใจลดส้ลมเสียงแผ่วเบาลง กล่าวเบาๆ “เราขอบ่งบอกความลับอีกประการหนึ่งแก่ท่าน”

เฮ้งตั้งกล่าวถามว่่า “ความลับอันใด?”

“ท่านลองคาดเดาว่่าจ้าวตะขาบพันกรพันตาหลังจากเสียชีวิต ผู้ใดโศกสลดที่สุด?”

“อสรพิษด้ายแดงเป็นสหายสนิทกับจ้าวตะขาบ มันย่อมต้องรันทดโศกสลด”

“ผิดแล้ว พวกมันหาใช่สหาย หากแต่เป็นคู่สู้สม”

อสรพิษด้ายแดงถลึงจ้องมองนางตลอดเวลา ดวงตาดำอันเย็นเยียบแปรเปลี่ยนเป็นเขียวบัดเรื่องรอง พลันพวยพุ่งลมหายใจจากปากใส่ใบหน้า นางดูจประกายไฟ

มันเพียงเป่าลมหายใจ นางพญาแดงกลับคล้ายกำลังหลบเลี่ยงอาวุธลับชั่วร้ายที่สุด วาจาที่หนักล่าวจบความ พลันตีตกายขึ้นจากพื้น ตีลังกากลางอากาศตลบหนึ่ง ละลิวลงที่หลังห้อง

ส่วนยันต์คร่ำวิญญานที่ด้านหลังนาง ซึ่งหลบเลี่ยงผลจากไปแต่แรกแล้ว

เฮ้งตั้งพลันกล่าวว่า “วาจาที่นางบ่งบอก เราความจริงมิเชื่อถือแม้สักคำเดียว”

อสรพิษด้ายแดงกล่าวว่า “ท่านมิใช่คนโง่เขลา ย่อมจำแนกข้อเท็จจริงได้”

“แต่ครานี้เรากลับเชื่อถือ”

“เพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะนางหากมิใช่บ่งบอกความจริง ท่านไยต้องมุ่งหมายปลิดชีวิตนาง?”

อสรพิษด้ายแดงกล่าวเสียงเย็นชาว่า “ท่านต้องการให้เราปลิดชีวิตท่านด้วยหรือไม่?”

“ชีวิตของเราไม่เป็นตัวของตัวเองแต่แรกแล้ว มิว่าผู้ใดล้วนสามารถปลิดปลง แต่ท่านเล่า?”

“เราเป็นไรหรือ?”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “ท่านโศกสลดต่อการตายของเจ้าวตะชาบพันกรพันตา แต่ท่านหากตายไป นางจะรันทตโศกสลดหรือไม่?”

“ย่อมไม่”

“แล้วนางไฉนไม่ปลิดชีวิตท่าน?”

อสรพิษด้ายแดงเค้นเสียงว่า “เนื่องเพราะนางทราบว่ เราหากมี

ชีวิต ยังมีประโยชน์กว่าตกตาย”

“ภายหลังแล้ว?”

“ภายหลังอันใด?”

“หลังจากที่เสาะหาเงินส่วนแบ่งพบแล้ว?”

สีหน้าอสรพิษด้ายแดงพลันตายด้านอีกครั้ง

เฮ้งตั้งกล่าวอีกว่า “ตอนที่จ้าวตะขาบพันกรพันตาเสียชีวิต นางพญาแดงและยันต์คร่ำวิญญาณคงไม่รันทศโคกสลดเฉกเช่นท่าน ท่านทราบหรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะหากแบ่งเงินทองให้กับผู้คนสามคน ย่อมไม่มากกว่าแบ่งปันเงินทองแก่คนสี่คน”

“หากเพียงแบ่งแก่ผู้คนสองคนแล้ว?”

อสรพิษด้ายแดงหันควับมาเขม่นมองเฮ้งตั้ง เน้นเสียงที่ละคำ “ท่านที่แท้หมายความว่าอะไร?”

“ท่านย่อมทราบว่าเราหมายความว่าอะไร?”

ประกายตาเขียวบัดของอสรพิษด้ายแดงพลันเย็นเยียบลงปราศจากความรู้สึกใดๆ

เฮ้งตั้งจึงกล่าว “ซาลาเปาใบหนึ่งหากให้คนสองคนรับประทาน ย่อมอึดหนักกว่าผู้คนสามคนแบ่งกันรับประทาน ปัญหาเฉพาะหน้าคือ เป็นสองคนใดสามารถรับประทานซาลาเปา”

“ในความเห็นของท่านแล้ว?”

“เราทราบว่าพลังฝีมือท่านย่อมไม่เป็นรองนางพญาแดง แต่นางพญาแดงมีความสัมพันธ์กับยันต์คร่ำวิญญาณ **ซุ่ยเล่าตัว (พี่ใหญ่/แม่ซุ่ย)** ลึกซึ้งกว่าท่าน ซุ่ยเล่าตัวย่อมต้องช่วยเหลือนาง แทนที่จะอยู่ฝ่ายท่าน”

อสรพิษด้ายแดงแค้นหัวร่อออกมา

ในภาวะการณ์เช่นนี้ คนผู้หนึ่งหากกำลังแค้นหัวร่อ หมายความว่ามันอับจนถ้อยคำ บังเกิดความไม่สบายใจ

ดังนั้นเฮ้งตั้งเอ่ยสืบต่อ “เพราะเหตุนี้ ท่านหากต้องการรับประทาน

ซาลาเปา ทางที่ประเสริฐให้ครุ่นคิดหาหนทางอื่น”

“หนทางอันใด?”

“เสาะหาผู้คนที่ช่วยเหลือท่าน ช่วงชิงซาลาเปาไปนั้น”

อสรพิษด้ายแดงลั้งเลเล็กน้อยยกกล่าวว่า “เสาะหาผู้ใด?”

“ประการแรก คนผู้นั้นต้องไม่ละโมภโลภหลงไป”

“ในได้หล้าไหนเลยมีคนประเภทนี้?”

“เราคือคนประเภทนั้น”

อสรพิษด้ายแดงแค้นเสียงดังเฮอะเป็นเชิงไม่เชื่อถือ

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “กาลก่อนเราอาจมีไซ้คนเที่ยงนั้น แต่ตอนนี้เข้าใจดีว่าผู้คนที่สองคนแบ่งกันรับประทาน ย่อมประเสริฐเลิศกว่าไม่มีซาลาเปารับประทาน”

“เงื่อนไซ้ประการที่สองเล่า?”

“ประการที่สอง พลังฝีมือคนผู้นั้นต้องเป็นรองท่าน”

อสรพิษด้ายแดงเพ่งตาดามว่า “ไยต้องเป็นรองเรา?”

“เนื่องเพราะคนผู้นั้นหากเป็นรองท่าน จึงมิกล้ำสุขส่วนแบ่งของท่าน”

“พลังฝีมือท่านเป็นรองเรา?”

“เราหากเข้มแข็งกว่าท่าน ตอนนี้ไยต้องให้ท่านแบกเราไว้?”

ดวงตาเย็นเยียบของอสรพิษด้ายแดง พลันทอประกายวูบกล่าวว่า “ท่านยืนหยัดอยู่ฝ่ายเราจริงๆ”

“เรามีแต่ยืนหยัดอยู่ฝ่ายท่าน”

“เพราะเหตุใด?”

“เนื่องเพราะฝ่ายนางพญาแดงมีจำนวนแอดพอแล้ว”

ดวงตาอสรพิษด้ายแดงสุกใสกระจ่างขึ้น กล่าวว่า “ท่านสามารถช่วยเหลืออันใดแก่เราได้?”

“เรายังมีมือ”

“มือของท่านทำอะไรได้?”

“อย่างน้อยยังสามารถฉุดรั้งคนผู้หนึ่งไว้”

อสรพิษตัวยแดงไม่แค่นหัวร่ออีก
 เนื่องเพราะมันเริ่มบังเกิดความเชื่อมั่นต่อเรื่องนี้
 เอ็งตั้งกล่าวว่า “ตอนนี้มีแต่ปัญหาประการหนึ่ง”
 “ลองบอกมาฟังดู”
 “ท่านสามารถจัดการชุยเล่าตัวหรือไม่?”
 “ในความเห็นของท่านเล่า?”
 “หากประมือจริงๆ เรามีทราบได้ แต่หากประทุษร้ายอย่างกะทันหัน...”
 มีทันขาดคำ พลันปิดปากลง
 อสรพิษตัวยแดงก็ปิดปากสนิท เดินช้าๆ เข้าห้อง
 ยันต์คร่าวิญญูณและนางพญาแดงอยู่ภายในห้องแล้ว

ภายในห้องสว่างมากแล้ว

ภายในแสงสว่างสาดส่อง ไบหน้ายันต์คร่าวิญญูณคล้ายกระดาศ
 ขาวแผ่นหนึ่ง

กระดาศขาวที่ทั้งหยาบกระด้างและยับย่นไบหนึ่ง
 มีบ้างบางคน คล้ายมิเห็นแสงตะวันตลอดกาล ยันต์คร่าวิญญูณ
 คือคนประเภทนี้

อสรพิษตัวยแดงวางร่างเอ็งตั้งลงบนเก้าอี้ กล่าวว่า “พวกท่านตรวจ
 ตราดูสถานที่นี้หรือไม่?”

“ตรวจตราดูทุกแห่งหนแล้ว”

นางพญาแดงกล่าวเสริมขึ้น “แม้แต่ห้องสุขายังตรวจตรามา ที่น่า
 ประหลาดคือ สถานที่นั้นกลับไม่เหม็นคูลุ้ง”

ปรายตามองเอ็งตั้งแวบหนึ่ง เอ่ยสืบต่อ “แสดงแน่ชัด ในมวลหมู่
 สหายของท่าน ต้องมีใครรักความสะอาดสะอาดอันราวกับอัสตรีนางหนึ่ง”

อสรพิษตัวยแดงถามสอดขึ้น “สหายของมันเล่า?”

นางพญาแดงตอบว่า “จากไปหมดสิ้นแล้ว”

ปรายตามองเอ็งตั้งอีกครา กล่าวเสียงอ่อนหวานว่า “ดูท่าที่ผู้คนที่

ท่านเพิ่งคบค้า หาใช่สหยาบประเสริฐเลิศใดไม่”

เฮ้งตั้งเพียงกล่าวอย่างเฉื่อยช้าว่า “ในได้หลักความจริงก็ไม่มีสหยาบ ยินยอมตายแทนกัน”

“แม้แต่สามีกรรยาคุณผู้สมยังมียอมตายแทน อย่าว่าแต่สหยาบ”

คราครั้งนี้ นางกลับขม้ายมองมายังอสรพิษตายแดง

อสรพิษตายแดงแสสร้งเป็นมองไม่เห็น กล่าววว่า “สถานที่นี้มีมีบุคคลอื่นอีก?”

ยันต์คร่าวิญญานกล่าวว่า “มีเพียงหุ่นฟางสองตัว”

เฮ้งตั้งกล่าวว่า “หุ่นฟางหาใช่คนไม่”

ยันต์คร่าวิญญานพลันแสยะยิ้มกล่าวว่า “อย่าลืมน่าบางครั้งหุ่นฟาง ก็สามารฆ่าคน”

สีหน้าเฮ้งตั้งคล้ายแปรเปลี่ยนไป

ยันต์คร่าวิญญานเพ่งมองจ้องหน้าเฮ้งตั้งตลอดเวลา พริบตาที่สีหน้าเฮ้งตั้งแปรเปลี่ยนเล็กน้อย ยันต์คร่าวิญญานพลันลงมือ

ในยุทธจักรน้อยคนนักที่ทราบว่ายันต์คร่าวิญญานใช้อาวุธใดฆ่าคน เนื่องเพราะมันหากคิดฆ่าคน ก็เช่นฆ่าจริง ๆ ยามใดที่ลงมือจะไม่ปล่อยโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามมีชีวิตรอดได้

มีเพียงบุคคลสี่คนเคยเห็นมันฆ่าคน จึงทราบว่ามันฆ่าคนด้วยอาวุธใด

หนึ่งในสี่คือเฮ้งตั้ง ดังนั้นเฮ้งตั้งทราบดีว่า ยันต์คร่าวิญญานใช้หนามสองเล่มเป็นอาวุธ

หนามที่จัดทำจากลวดเหล็กกล้า สามารถพัวพันท่านไว้ ราวกับวิญญานมียอมไปผูกไปเกิด ทั้งยังรัดพันอาวุธศัตรู บิดลำคอผู้ต่อสู้ หรือทิ่มแทงทะลวงใส่หัวใจฝ่ายตรงข้ามได้

มันพอลงมือจะจู่โจมทั้งสองมือ อาวุธมันเรียกว่า **อิ้วฮุ้นซึ้ง** (หนามวิญญานท่อง)

ในยุทธจักรมีผู้คนจำนวนมากอาศัยอาวุธพิเศษเฉพาะเสริมสร้าง

ชื่อเสียงเลื่องลือ

เนื่องเพราะท่านหากประดิษฐ์อาวุธพิเศษพิสดารขึ้นชนิดหนึ่ง ตอนที่ประมือกับผู้คน มักมีเปรียบกว่ามากมายหลายด้านอย่างคาดคิดไม่ถึง

ดังนั้นท่านหากสามารถประดิษฐ์อาวุธพิเศษเฉพาะที่ผู้คนคาดไม่ถึงขึ้น จะมีชื่อในยุทธจักร...มีชื่อโดยเสริมสร้างจากโลหิตและชีวิตบุคคลอื่น

ลำตัวของหุ่นฟางคล้ายอ้วนฉุขึ้น

อ้วนฉุกว่าตอนที่ชักว่าวมากนัก

สำหรับความนี้บุคคลอื่นอาจดูไม่ออก แต่ยันต์ร่ำวิญญานเป็นผู้จัดทำหุ่นฟางย่อมสังเกตออก

ไบหน้ามันแมงโง่เขลาซึ่มเซา กลับมีมืออันยอดเยี่ยมคู่หนึ่ง ผู้ที่ชำนาญฉลาดปราดเปรื่องจริงๆ มักไม่แสดงความฉลาดออกทางสีหน้า

หุ่นฟางย่อมมีโอกาสเต็มสุรารับประทานเนื้อ ไฉนพลันอ้วนฉุขึ้นภายในเวลาค่าคืนเดียว?

หรือนี้เป็นหมากตาสุดท้ายที่เฮ้งต่ง อี้ฉิกวางไว้ ชุกช่อนคนอยู่ในหุ่นฟาง ตระเตรียมทะยานออกมาจู่โจมลงมืออย่างกะทันหัน?

พริบตาที่รวดเร็วกว่าประกายไฟ หนามล่าวิญญานทั้งคู่ทุ่มแทงมาในชั่วหัวใจของหุ่นฟาง จนจมลึกเสมอดำ